Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Bruhn, Rose.
Titel | Title:	Naar Jord og Hjerter gløder : en Kærlighedshistorie fra Italien under Vesuvs Udbrud 1906.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : H. Hagerup, 1906
Fysiske størrelse | Physical extent:	140 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

ROSE BRUHN

NAAR JORD OG HJERTER GLØDER

KØBENHAVN · H. HAGERUPS FORLAG
HOVEDKOMMISSIONÆR FOR NORGE: H. ASCHEHOUG & Co.

NAAR
JORD OG HJERTER
GLØDER

1907. h. 235

ROSE BRUHN

NAAR JORD OG HJERTER GLØDER

EN KÆRLIGHEDSHISTORIE
FRA ITALIEN
UNDER VESUVS UDBRUD 1906

H. HAGERUPS FORLAG
KØBENHAVN

1906

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel)

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

»Hvor Verden dog er lille!«

Det var min Tanke, da jeg stod paa Banegaarden i Neapel og for tredje Gang i èn Maaned løb paa Signorina Storezi.

Første Gang var i Perugia. — Hun kom i sidste Øjeblik til Toget og blev næsten kastet ind i min Kupè.

Hendes Hatæske, Parasol og Paraply landede i Favnen paa mig, og med mange Undskyldninger fra hendes Side blev Bekendtskabet indledet.

Mellem Terni og Rom var det, der indtraf en lille morsom Episode, som ved en velgørende Latter knyttede os lidt nøjere sammen.

Toget holdt ved en lille Station i Abruzzerne. Vi sad i en Gennemgangsvaggon. En ung Mand af ret tarveligt Udseende kommer springende; han farer hele Vaggonen igennem

og sætter sig forfjamsket i vor Kupè, som er den bageste.

Lige som Toget sætter sig i Bevægelse, springer en ældre Mand op. Han er højrød i Hovedet, sveddryppende og altereret.

Hurtigt gaar han hen ad Sidegangen og undersøger omhyggeligt hver enkelt Kupè.

Den unge Mand i vor Kupè aner Uraad. Han borer sig dybt ind i det fjerneste Hjørne, kaster et mindre propert Lommetørklæde over Ansigtet og indtager en Stilling, som skal antyde, at han sover.

Den gamle standser ved vor Kupè, ser nøje paa den simulerende sovende og vender tilsyneladende rolig Ryggen til ham. Han trækker Vejret tungt og tørrer sin vaade Pande. Hans Udseende minder om et Blikstille i Naturen foran et Uvejr

Saa sender han et Par lynende Øjne til Lommetørklædet og river det i et heftigt Snuptag bort fra den unges Ansigt.

I samme Øjeblik udvikler der sig et Skænderi og Spektakkel, som kun Sydens Børn kan præstere.

At skelne Ordene er umuligt; de er som

en sydende Malstrøm. Det hele er gnistrende Øjne, spillende Tunger bag et Par hvide Tandrækker, et graat og et sort Skæg i ustandselig Bevægelse i Takt med Arme og Ben, knyttede Hænder, Puffen og Skubben!

Den gamle lader til at have Overtaget; han slaar sig paa Laarene, saa det klasker og peger truende paa Kniven, han bærer skjult i Bæltet.

Den unge bliver efterhaanden blegere. Hans Ordstrøm tager af, mens et tvunget, noget overlegent Smil breder sig over hans Ansigt.

»Kan De forstaa, hvad Sagen drejer sig om?« spørger jeg den unge Dame.

Jo — saameget forstod hun da, at den unge Mand havde gjort Kur til den gamles Datter, — vistnok ret nærgaaende, — mer end en Fader i et ordentligt Hus vilde taale.

De gamle var gaaede ud fra, at han havde reelle Hensigter, og taalt det paa den Konto. Men saa havde Datteren netop nu under Taarer fortalt dem, at han lige rent ud i Dag havde sagt, at han ikke vilde gifte sig med hende, — og dermed havde han afbrudt al For-

handling, havde taget sin Hat og var sprunget i Toget, som netop kom brusende.

Dette vilde den gamle ikke lade sig byde. Han fulgte efter og stod nu her i Toget uden Billet. — I den Anledning veksledes der ogsaa heftige Ord mellem ham og Konduktøren, som ikke vilde lade sig nøje med, at der blev løst Billet ved næste Station.

Naa, endelig blev Mulkten betalt, tilligemed at Billetten udstedtes af Togføreren. Forhandlingerne optoges atter mellem de to Contraparter. —

Dette lille Intermezzo kølnede dem begge lidt. —

»Hvad er saa Din Mening?« spurgte den gamle. »Vil Du gifte Dig med Amelia, eller vil Du ikke?«

»Du kniber jo paa Medgiften! Jeg vil ikke nøjes med de Par Lire, Du byder!«

»Kalder Du Tusinde Lire og en god Seng, Stole og Bord, Tæpper og Spejl for Smaating?«

»Ja, det gør jeg, — for der er en Pige i Terni, som vil have mig. Hun har 2000 Lire, baade Kommode og Skab foruden det øvrige Bohave.«

»Har hun maaske ogsaa et Par Ørenringe til 1000 Lire? — Og er hun saa smuk som min Datter?«

»Det kan gerne være, hun ikke er fuldt saa smuk som Amelia, — for hun skeler lidt paa det ene Øje! Men det andet er der ikke Fejl at se paa, — og hun har en Figur som en drejet Madonna!«

»Har Amelia kanske ingen god Figur?«

»Jo — o —, men hun er vel tyk efter Størrelsen!«

»Din Hund! — Din Æsel! — saa Du tør udsætte noget paa min Datter? Saadan en som Du, der ikke skammer Dig ved at forlokke hende, — og saa bagefter klage paa Figuren! — Nu skal jeg lade Dig vide,« — her pillede han ret nærgaaende ved Dolken, — »at dersom Du ikke inden en Maaned har haft Bryllup med Amelia, saa siger jeg Dig, at ingen Dag og ingen Nat — ingen Time paa Døgnet skal Du være sikker paa denne her. Den plejer sjældent at fejle, hvor den rammer! — Har Du nu forstaaet mig?«

»Du er vel til at forhandle med?«

Den unge var nu gullig bleg.

»Nej, nu forhandler vi ikke længer. Vil Du, eller vil Du ikke?«

»Kan Du gaa til 2000?« —

»Ikke en Soldo mer, end jeg har sagt. — Kommoden og Skabet kan I faa! Hvad der er efter mig, naar jeg dør, vil jeg nu ikke tale om. — Behandler Du Amelia ordentligt, saa faar Du Din Part, — Du ved jo, hun er vort eneste Barn! — — Men er der de mindste Fiksfakserier ved Dig, saa skal Søstrene i St. Cecilias Kloster have, hvad jeg efterlader mig, — og det bliver sagtens saa meget, at jeg kan købe Amelia derind, hvis hun trænger til Fred.«

— Det lysner nu over den unges Ansigt.

»Der hører nu noget til at hamle op med Amelia! — Hun er et Pokkers kvikt Hoved, — — og Hænderne sidder heller ikke galt paa hende.« —

»Hun er m i n Datter! — Forstaar Du, Hvalp, — hun er m i n Datter!« — Det sidste siger han med Selvfølelse, men dog ret godmodigt, halvt som Vittighed. —

»Skal vi drikke Amelia's Skaal?« siger den unge med et bredt Smil.

Toget holder ved næste Station. Den unge

raaber ud efter en Fjasco Vin. — I bedste Forstaaelse og under den mest elskværdige Latter drikker de Amelia's, den gamles og den unges Skaal. —

Saa gaar det pludseligt op for dem, at de hurtigere kan naa hjem og drikke Fæstensskaal med Moderen og Amelia, naar de springer ud her og tager tilbage med næste Tog.

Begge farer de ud af Kupèen, og mens vi damper videre staar de Arm i Arm paa Peronen, som om der aldrig havde været vekslet et ondt Ord imellem dem.

»Let til Sorg og let til Glæde — og til Brudeskamlen lader det ikke til, at Vejen er besværlig her i Italien,« siger jeg.

Signorina Storezi sukker.

»Aa, nej — til den er det ikke saa svært at naa, — men at naa den med den, man har kær, er ikke altid saa let.« —

Paa Peronen i Rom blev den unge Dame modtaget af sin Tante, Signora la comtessa Esteri, en Dame vel op mod de 60 med kloge og skarpe Træk. — En flygtig Præsentation, og begge Damerne forsvandt ud til Vognen fulgt af en Tjener.

Mens jeg stod i Vestibulen og ventede paa min Bagage, hørte jeg den unge Dame sige til Tanten: »Aa, vent et Øjeblik, jeg har glemt noget.« —

Hurtigt sprang hun ud af Vognen og løb forbi mig med et lille forstaaende Smil, mens hun nikkede hemmelighedsfuldt og lagde Fingeren paa Munden.

Det var ikke vanskeligt at opdage, hvad det var, hun havde glemt — eller rettere ikke glemt.

En Officer stod halvt skjult bag en af

Pillerne. I et Nu var hun hos ham. Begge hendes Hænder lagde sig i hans, et hastigt Favntag, — et dvælende Kys, nogle hviskende Ord, som gemte en Verden for de to, — og borte var hun, længe før Tjeneren, som var sprunget ned af Bukken for at hjælpe hende, saameget som havde faaet Færten af, hvad der skete bag Pillen. —

Hvor var hun ung og smuk og i det Øjeblik jublende glad.

Vort andet Møde var 14 Dage senere i den store Klostergaard, som rummer Nationalmuseet ved Termerne i Rom.

Idet jeg gik op ad Trapperne til Bronceafdelingen, forekom det mig, at jeg ude mellem Roserne i Klostergaarden skimtede Signorina Nina Storezi ved Siden af en Herre i Uniform.

»Mærkeligt, at hun har faaet Lov til at gaa alene her,« tænkte jeg.

Næppe havde jeg tænkt denne Tanke, førend jeg, i den lange Korridor, som forbinder Møntsamlingen med Bronceafdelingen, og hvor de gamle Smykker staar udstillede i Glasskabene — fik Øje paa Comtesse Esteri.

Vore Øjne mødtes, idet jeg gik forbi hende. Jeg hilste, og hun genkendte mig mærkværdigt nok straks. Hun standsede og spurgte, om jeg ikke havde set hendes Niece?

I samme Øjeblik farer den Tanke gennem min Hjerne, at de unge rimeligvis har aftalt et Stævnemøde her paa dette bekvemme Sted i den store Klostergaard med de mange smaa Celler i Murene, hvor de let kan skjule sig.

Mon jeg ikke vil gøre Nina en Tjeneste ved at lede Tanten paa Vildspor? — Og jeg siger derfor:

»Jo — jeg tror sikkert, jeg saa Signorina Storezi uden for Termerne ovre i den lille Park.« —

»Dio mio! er hun gaaet derud! — Var hun alene?«

»Nej — det forekommer mig, at hun ikke var alene.« —

Comtessen fik umaadelig travlt.

Det gik, som jeg tænkte. Hun styrtede øjeblikkelig afsted. Og, kendte jeg en Italienerinde ret, saa gennemsøgte hun nok grundigt baade Parken, Piazza'en og hele Kvarteret, førend hun opgav Evret med at søge.

Nu skyndte jeg mig ned i Klostergaarden. Og ganske rigtigt! Bag de store Pinier sad Nina med sin Ven, den høje, smukke Kaptajn.

Hvor Øjnene straalede! — Hvor nænsomt

og kærligt strøg han ikke hendes Haand, der laa paa hans Knæ. Og hvor hengivent bøjede hun sig ikke imod ham, mens de glødende Elskovsord krydsede hinanden.

Saa optagen var hun, at hun ikke saa mig første Gang, jeg gik forbi. Men da jeg anden Gang passerede dem, genkendte hun mig, kom løbende efter mig og trak mig hen paa Bænken, hvor Vennen sad, mens hun hviskede: — »Aa, jeg er saa lykkelig, saa lykkelig! — Maa jeg præsentere, Signora B, danese, — min Ven Kaptajn Ferrari. — — Er han ikke smuk?« hviskede hun, — »og han er meget mere end smuk, — han er saa klog og god, — den dejligste paa denne Jord!« — Blodet fo'r hende op i Kinderne, og hun lukkede Øjnene, som svimlede det for hende i overvældende Lykkefølelse.

Og jeg maatte give hende Ret. Som han stod der, høj og statelig, med det mest daarende Smil, var han smuk. Bag det mørke, let krusede Overskæg skimtedes en lysende Tandrække. Han ejede Sydboens talende Ild i de klare Øjne, der skinnede som Stjerner under de sorte, svære Bryn.

Hans Lød var stærkt brunet, Næsen let kroget og Mundens Linier smukt tegnede. Han saa ud til at være et Par og tredive Aar.

Jeg fortalte dem nu, at jeg havde truffet Tanten og faaet hende til at styrte ud i Parken for at søge efter Signorina.

De lo begge og takkede mig for det.

»Nu kan vi godt blive her en hel Time, og jeg behøver ikke at sidde som paa Naale, — for kender jeg Tante ret, saa giver hun ikke én Gang til en Lire i Entré for at søge mig herinde. Nej, naar hun har gennemsøgt alt udenfor, saa tager hun Vagt ved Museets Udgang, til jeg kommer. Jeg kan da med Rette sige, at det var umuligt for mig at finde hende herinde, — ja, jeg har endog Lov til at bebrejde hende, at hun er gaaet fra mig. — Søde Tante, Du er bleven snydt — og bliver tilmed selv Synderen! — Aa, hvor dette er morsomt, — Tak, Signora, De ved ikke, hvilken Tjeneste De har gjort os, — Madonna belønne Dem! For De skal vide, det var her, vi mødtes første Gang, — saa dette Sted er hellig Jord for os. — Men, Signora, — vil De allerede gaa?«

— »Ja, jeg tror nok, De kan undvære mig!« —

»Vi maa endelig ses igen. Jeg bor i via Sestina 28.«

— »Vi mødes nok paa næste Korsvej! — — Det er sandt, Deres Tante spurgte, om De var alene derude i Parken? — Jeg svarede, at De var ikke alene!«

»De har da vel ikke sagt — —?«

»Nej, — jeg sagde kun, De var ikke alene!« —

»Naa, saa er det godt, — man har da heldigvis ogsaa Veninder!« —

Og næste Korsvej blev Banegaarden i Neapel kort Tid efter.

Det var, da Verdens Grundvold rystedes ved Vesuvs voldsomme Udbrud.

Jeg var straks ved de første Efterretninger dernede fra rejst dertil fra Rom for at se Efterdønningerne og Ødelæggelsens Vederstyggelighed, — naaede Neapel, kort før Fiskehallen styrtede sammen, hørte Rædselsskrigene fra de ulykkelige, som blev begravede i Ruinerne under Asken og Jærnbjælkerne, saa' saarede og lemlæstede blive trukne frem og af Ambulancen transporterede til Hospitalerne, — var med i Trængslen, da Militæret afspærrede Pladsen og jog den truende og hylende Menneskemasse tilbage for at give Plads for Redningsmandskabet.

Alt Forvirring og Rædsel! — Her stod jeg

i den trange, mørke Gade og saa paa de fortvivlede og ulykkelige Skarer af Flygtninge, som stadigt strømmede ind til Byen for at bede og trygle Madonna og Helgene om Naade og Skaansel. — Jeg saa dem storme Kirken og med Vold og Magt tage Josef med det gyldne Kristusbillede ud af Glasmontren og drage med ham i Procession gennem Gaderne, mens de sang og højlydt bad om Hjælp og Beskyttelse. Sælsomt saa' de mange blaffende Lys ud i den tunge, graa Luft.

Og jeg saa den skønne Golfstad indhyllet i Mørke, forvandlet til en Askedynge. — Hvor var det sprudlende Liv? Hvor var Lazzaronerne og Tiggerne? — Hvor var den støjende, brogede Lystighed? — Hvor var Solen? — Alt var gaaet op i den store Generalnævner: Rædslen! — Rædslen over det, som var sket, Rædslen for det, som mulig vilde ske.

Skulde da den ganske Stad begraves under Askeregnen? De rødgraa Dynger bøjede Træerne i Parkerne, tyngede Tagene, saa Frygten for nye Katastrofer overalt levede og lurede. Asken, som formørkede Solen og forvandlede Dagen til Tusmørke.

Og saa Giganten selv! Vulkanen i den mystiske, lurende Askekaabe, som blev ved med at spy Aske og Ild op af det vældige Gab! —

Hule Drøn fra dens Indre, flygtende Skarer med Angst og Rædsel i Blikket, grædende Børn og hændervridende Kvinder! —

Var dette virkelig Solbyen ved den skønne, asurblaa Golf? Staden med den sorgløse Sang, Mandolin-Klangen og Dansen?

Hvor var I henne, alle I, som aldrig sørgede for den Dag i Morgen? Ak, nu er der saa mange at sørge for; hver enkelt har nok for sin Del, naar Slægt og Venner er i Nød!

Nu gantes og fjantes der ikke længer. Sangen og Musikken tier, Graaden har afløst Livsglæden. — Op og ned er Livets Gang! — Længe — længe vil det vare, inden Napoli faar kastet den graa Rædselskaabe af sig og atter bliver den straalende, livsglade Solstad!

Underligt at gaa her og se paa disse ulykkelige Skarer! — Hvad hjælper det, om man gribes af Livets Urimelighed og bitre Uretfærdighed?

Jeg kom med det første Tog, som efter Katastrofen blev gennemført til Pompeji.

Aldrig skal den Times Kørsel gaa mig af Minde.

Uendelig langsomt glider Toget frem langs med Golfen, hvis Vande i lange Strækninger er dækkede af Asken fra Vulkanen.

Her laa de smukke Forstæder med Neapolitanernes skønne Villaer indsvøbte i det graa Liglagen. Alt menneskeforladt og øde! Det var som at drage igennem en død og forladt Verden. — Meterhøj laa Asken langs med Banelinien, Træer og Buske, Figenkaktus og Agaver laa tyngede til Jorden under Vægten.

Endelig lysnede det, efterhaanden som Toget banede sig Vej og lidt efter lidt gled ud af Aske-Skyen. Den blaa Himmel skimtedes, først som noget fjernt og svindende; senere

blev alt klarere, og med èt havde vi den dejlige, straalende Sol i al sin forjættende Glans. Hele Jorden fik et nyt Udseende, Lyset og den rene Luft gjorde Vidundere. Vinduerne kom ned, og jeg aandede langt ud, begærlig og tørstig efter Luft som efter en Ørkenvandring.

Dersom Vulkanen ikke havde staaet sortegraa i Horisonten som en truende Tordensky bag den lyse Sol, vilde jeg have troet, alt havde været en hæslig Drøm.

Lidt efter vidnede de sorte Lavastrømme mer end tydeligt om, at det ikke var Drøm.

Ved Torre Annunziata standsede Toget. Hurtigt fik jeg en Vogn, og efter 10 Minutters Kørsel stod jeg ved Santa Annas Kirke, der, hvor Lavastrømmen var standset. Her er det, Miraklet er sket. Santa Anna har hørt Folkets Bønner og dæmpet Bjærgets Vrede. Hvem, som endnu tvivler, bør komme og se! Ved Siden af den sorte Lava, hvorfra blaalige Dampe stiger mod Himlen, staar Kirken fri og frank midt i Kirkegaarden, hvor Roserne blomstrer og Vinen slynger sine lysegrønne Spirer op ad Kirkegaardsmuren. Evviva Santa Anna

Jeg kravler over Lavastrømmen, som her

ikke er saa bred. Det brænder gennem Støvlesaalerne, og Fingrene svides lidt, naar der snubles. Jeg naar hen til Soldaterne, som bevogter en Jærnbanebro, hvorunder Lavastrømmen er gaaet. Lidt herfra gaar en anden Strøm mod Pompeji, — men den er standset og ligger nu størknet og urokkelig foran de Barrikader, Ingeniørerne har kastet op foran den. Naar Soldaterne fortæller dette, truer Mængden. Hvor tør de profanere de Hellige og fordriste sig til at sige, det er Menneskeværk. Evviva, viva Miraklet! Santa Anna var det, som gjorde Underet! Hun hørte Folkets Bønner, da hun blev baaret mod den glødende Strøm! —

Lidt herfra er Jærnbanen og Hovedlandevejen overskaarne. En lang Omvej maa jeg køre for at naa højere op mod Vulkanen til Byen Boscotrecase, som er gennemskaaret og halvvejs ødelagt af den 700 Meter brede Lavastrøm, der er gaaet ned gennem en stor Vigne. Ude i den ligger omstyrtede Huse i èt Kaos. Enkelte staar næsten urørte i Stenørkenen; de er løftede af det glødende Hav og førte videre; en væltet Mur og det forkullede Træværk fortæller om Maaden. Her har Strømmen ogsaa

mødt et Par kæmpestore Pinier, har rykket dem op med Rode og væltet dem; nu ligger de og gløder langsomt op, halvt begravede i Lavastrømmen.

I mange Arme forgrener Lavastrømmen sig her. Jeg gaar og gaar i en Uendelighed over den sorte Stenmasse til det Sted, hvor den blaalige Røg vælter stærkest frem. Her er det som at stirre ind i en mægtig Kulovn. Ilden fra det røde Dyb gløder mig i Møde, og Heden er uudholdelig. Lidt herfra ligger et Hus; hele dets Indre er fyldt af de sorte Slagger; mange Mennesker skal være omkomne her og ligger begravede under de hede Masser.

Ogsaa her er Strømmen standset ved Kirken. Kirken selv er rigtignok blevet en Ruin, men den hellige Sant Gennaro har dog frelst Byen fra total Undergang, da hans Billede blev ført imod den. »Viva Sant Gennaro, viva Miraklet!« raabes der af de Hundreder af Kvinder og Børn, som knæler omkring Helgenbilledet uden for Kirken.

Som jeg staar og ser ud over den uendelige Lavamark, begynder det at lufte lidt op, og det er, som der kommer Liv i Masserne.

Den blaalige Røg bliver stærkere, samtidig med at Bjærgets mægtige Askekaabe langsomt hæver sig. Vulkanen, som hidtil har holdt sig skjult i en Sky af Aske, viser sig pludselig gennem Taagen. Der staar den frygtelige Kæmpe, udsendende en mægtig Søjle af Aske og Svovldampe mod den lyse Himmel. Ned ad Uhyrets Sider bugter sig de sorte Lavastrømme som Slanger, og fra de nye Kratere bobler det rødt som af en Ild, der aldrig vil slukkes. Kun en halv Time ses Vulkanen, saa trækker den atter Kaaben om sig. Luften dirrer af Hede, mens den sorte Askesky strækker sig stadig højere mod Himlen.

Saa gaar Vejen bort fra Lavastrømmene mod Pompeji. I den sene Eftermiddagstime ser jeg mod Vest, og Øjet møder det mest straalende Billede. Foran mig ligger de hvide Huse omgivne af Vinhaver, slyngende Roser og al Foraarets Blomsterpragt. I det fjerne ser jeg den blaanende Golf ved Castellamare under de disblaa Bjerge. Og langt ude i Sølvtaagerne skimter jeg Capris slørede Profil.

I Pompeji mødes Livets Modsætninger:

Den store, rige Turiststrøm, som stævner

hid fra al Verdens Steder for at se den døde By og glæde sig over, hvad Kunst og Skønhed i Forening har frembragt for 1800 Aar siden. — Rundt omkring smilende Landskaber med frugtbare Marker, nænsomt skaanede af Vulkanen, og saa ganske kort herfra Vegetationen ødelagt i Miles Udstrækning, — Død, Ruin og al menneskelig Elendighed.

At beskrive, hvad jeg i de Dage saa af Elendighed og Nød er en Umulighed, thi de stærkeste Farver slaar ikke til.

Jeg gik ad de støvede Veje op mod Vesuv og kom til de Byer og Egne, hvor Lavaregnen i Forening med Asken havde voldt de største Ødelæggelser. Det var Byerne St. Guiseppe, Ottaiano, Palma og Nola, som her var tilintetgjorte af de Masser, Vulkanen 24 Timer i Træk spyede ud over dem og Landskabet i en Bredde af over 3 Mil. Meterhøj laa disse Partikler, som lignede knuste Kokes. Vægten af denne tunge Substans havde knust Tagene og fyldt Husene. De fleste Bygninger var helt sammenstyrtede, og i deres Fald havde de begravet alt levende under sig. Menneskene havde haft saa svært ved at forlade Hjem og Ejendom;

derfor var saa mange døde i disse Byer. 400 Menneskeliv lagde Vulkanen øde i faa Timer, og den materielle Skade ansloges med et rundt Tal til 400 Millioner Lire, hvorved halvandet Hundrede Tusinde Mennesker havde mistet alt, hvad de ejede.

Udbruddet kan jævnstilles med det, som Plinius beretter om i Aaret 79, hvor Pompeji, Herculanum og Stabiæ gik under, — dog er vel her ved dette sidste Udbrud flere Menneskeliv gaaede tabt.

Skare paa Skare af Flygtninge kom imod mig med Dele af deres Ejendom, det lidet de havde reddet, og som Militæret hjalp dem med at slippe bort med.

Ved den sammenstyrtede Kirke i St. Guiseppe var der slaaet Lejr af flere Regimenter Infanteri. Deres Ambulancer og Hospital-Telte optog de saarede.

Hundreder af husvilde Stakler kamperede her under aaben Himmel, det var dem, som hverken havde Slægt eller Venner at ty til. Raabet om Brød overdøvede alt andet. Fra Militærdepoterne uddeltes lidt Fødevarer til Staklerne; men det var saa lidt, at det næppe var til at holde Livet ved.

Kirken var styrtet sammen under Messen. En fanatisk Præst havde midt under Ildregnen samlet 120 Mennesker derinde under Bøn til Byens Skytshelgen. Saa styrtede Taget ned og dræbte dem alle. Kun Præsten selv, som stod under Alterhvælvingen, undgik de andres Skæbne.

Jeg saa Ligene blive gravede ud og den næsten vanvittige Mængde styrte sig over dem, naar Børn fandt Forældre og Forældre Børn døde og lemlæstede.

For Stankens Skyld maatte de straks begraves. Kister var her naturligvis ikke Tale om. Indhyllede i hvide Lagener gik det straks til Kirkegaarden, hvor store Fællesgrave ventede dem.

Ved Kirken traf jeg en Klynge Officerer; Kaptajn Ferrari var imellem dem. Han var kommanderet hertil med sit Regiment og var nu med dette paa Vej til Ottaiano for at hjælpe de flygtende og lede Arbejderne ved Udgravningen af Husene.

Jeg saa spørgende paa ham og skulde lige til at nævne Signorina Storezi, da han kom mig i Forkøbet og sagde:

»Ak ja, Tiderne kan hurtig skifte! Nu er

det ikke Kærlighedsleg med Kys og Favntag! Livets Alvor har kaldt, og jeg maatte lyde. — Men Nina er forresten her paa disse Kanter, søg hende selv paa Hotel Suisse i Pompeji; hun vil blive glad ved at se Dem.«

»Hun er her?«

»Javist — javist, Signora. — Men Pligten kalder, nu lyder Signalet til Afmarsch. Addio — vel mødt igen under roligere Forhold!« — og borte var han.

Jeg spurgte en af de andre Officerer, om her nogensinde kunde blive By og frugtbart Land mere?

»Ja,« svarede han, »naar Lavasmuldet bliver kørt ud i Havet.«

Det svimlede for mig ved at se disse Lavamasser, for det maatte være et overmenneskeligt Arbejde og tage Aarhundreder af Tid.

Saa gik Vejen videre op ad Bjærget til Smaabyerne. Var det grufuldt i St. Guiseppe, saa var det langt, langt værre her. Thi her var Ødelæggelsen kommet i Form af kogende Vand blandet med Aske og Lavasmuld. Byerne var helt begravede, Husene knuste og Masser af Mennesker omkomne. Jeg spurgte ikke mere

om hvormange, for det var alt for forfærdeligt. Jeg syntes blot, det var saa naturligt, at Solen var formørket her af Askeregnen, — Tusmørket dækkede dog over Elendigheden! —

Sangen og Dødsmesserne lød endnu i mine Øren, da jeg henad Aften atter naaede de lysere Egne omkring Pompeji.

Det var denne Aften blevet for sent til at søge Signorina Storezi. Trætheden og Synet af al Elendigheden opfordrede til Hvile.

Det blev højt op ad Formiddagen, førend jeg næste Dag fik Lejlighed til at søge Signorina Storezi paa det andet Hotel.

Hun og Tanten, Comtesse Esteri, havde ganske rigtig boet der i flere Dage; men nu, da Banen atter var aaben, var de for en Time siden rejste til Neapel.

Heller ikke jeg havde nu længer noget at vente efter, og jeg rejste da ved Middagstid tilbage til Neapel for senere paa Dagen at gaa videre til Rom.

Paa Banegaarden i Neapel blev Ventetiden lang; Togene gik i disse Dage ikke planmæssigt.

Jeg saa ikke Nina Storezi, førend en Arm blev stukket ind under min, og en Stemme hviskede: »Kan De se, jeg fik Ret; vi skulde dog mødes igen!«

»Ja — jeg vidste jo, De var i dette Sodoma! I Gaar traf jeg Kaptajn Ferrari i St. Giuseppe; han sagde, De var paa Hotel Suisse i Pompeji. Jeg søgte Dem der i Formiddags; men da var Fuglen allerede fløjet.«

»Talte han om mig? Sagde han, at han havde faaet mit Brev?«

»Nej, han sagde blot, at De var i Pompeji.«

»Aa — saa har han ikke faaet Brevet! Han ved ikke, at jeg er rejst derfra og nu tager tilbage til Rom. — Jeg maa tale med ham, inden jeg rejser; hvad skal jeg dog gøre?«

»Han kan jo senere have faaet Brevet, vær blot rolig. Kan han komme til Dem inden Afrejsen, saa kommer han nok. — Men fortæl mig nu, hvordan det er gaaet til, at De er kommet hertil?«

»Aa ja, De kan tro, jeg har været midt i Rædselen. Tante og jeg skulde have været til en Slægtning af os i Sorrento. Men vi naaede ikke saa langt, kun til Pompeji; der standsede vi, fordi jeg saa gerne vilde se den døde Stad. Saa overraskede det første Udbrud af Vesuv os. Til at begynde med tog vi det hele som en Spøg af Vulkanen og fandt, at det var saa

umaadelig interessant at se en rigtig glødende Lavastrøm.

Det var den 6. April om Morgenen, at jeg blev vækket af Stuepigen, idet hun leende kom ind og pegede op mod Bjærget for at vise mig den første lille Lavastrøm, som ganske langsomt tog Retning hen mod Pompeji.

Den standsede ogsaa i Løbet af Formiddagen, og vi var ikke det mindste forskrækkede for den. Tante, som ellers er saa ængstlig, tog det som et elskværdigt Lune af Vulkanen og betragtede det nærmest som en Opmærksomhed mod hende. Fredag Morgen viste en ny Lavastrøm sig, lidt større og bredere end den første. Alle sagde, at der var ingen Fare; saadanne Lavastrømme viste sig saa ofte. Men Tante begyndte nu at blive ængstelig, og da vi ved Middagstid saa tre Strømme lyse glødende ned ad Bjærget, vilde hun absolut afsted.«

»Ja, det kan jeg da forstaa! Mærkeligt, at hun ikke rejste straks, da Udbruddet begyndte!«

»Vi troede jo ikke, det betød noget. Men da det blev Alvor, vilde jeg, vi skulde forsøge

at naa Sorrent; men Tante vilde ikke længer sydpaa. »Enten dø eller tilbage til Rom«, sagde hun; nu var hun blevet helt ude af sig selv af Angst. Vi saa nemlig henad Eftermiddagen en bred Lavastrøm bryde ud langt nede paa Bjærget og tage Retning mod Byerne Boscotrecase og Annunziata. Da der paa den Tid intet Tog gik til Napoli, fik vi en Vogn for ad Landevejen at naa dertil. Vi naaede ikke længere end til Annunziata. Der saa vi den glødende Lavastrøm med meterhøje Flammer komme lige imod os. Kudsken nægtede at køre videre og vendte om. Vi var atter i Pompeji. Tante var ude af sig selv af Rædsel og gjorde mig de heftigste Bebrejdelser, fordi vi var rejste sydpaa. — Aa, Signora, det værste er, at det ogsaa var min Skyld, vi var komne hertil! Kærlighed gør jo opfindsom og snedig, ved De nok. Og han, jeg elsker, skulde med sit Regiment til Napoli. Vi havde aftalt at mødes baade her og i Sorrento. — Og saa blev det hele saa langt anderledes, end vi havde tænkt.«

»At Deres Tante blev forfærdelig angst og

gjorde Dem Bebrejdelser, var nu egentlig ikke saa underligt.«

»Hun var Urimeligheden selv. Jeg flygtede for hende; jeg kunde ikke udholde hendes Bebrejdelser. Men det var ogsaa forfærdelige Dage; hverken vi eller alle de andre Folk i Pompeji og Vesuvs Omegn var i Tvivl om, at alt maatte forgaa og sluges af Vulkanen.

Jeg kom ind i Skarerne, som færdedes paa Landevejene. Den fælles Ulykke gjorde os jo alle ligestillede. Længe travede jeg afsted med en gammel, fattig Faarehyrde ved Haanden; vi støttede hinanden og bad sammen, og vi standsede ikke, førend vi stod mellem de Tusinder af Mennesker ved Kirken i Annunziata.

Alt var Forvirring, Raab og Skrig, — og nærmere og nærmere kom den mægtige Lavastrøm. Vi saa Husene i Bascotrecase staa i Brand midt i Lavastrømmen. Paa Tagene stod Mennesker, — ulykkelige Mødre rakte deres smaa Børn mod Himlen, inden de sank sammen i Flammerne.

Heste, Køer, Hunde, Katte, Æsler, Faar og Geder kom styrtende mellem de flygtende.

Mange Mennesker blev saarede og nedtrampede af de rædselsslagne Dyr.«

»Og alt dette slap De vel igennem, uden at der er krummet saa meget som et Haar paa Deres Hoved?«

»Det var ogsaa mærkværdigt, Signora, for Vejene var jo ufremkommelige. Vi flygtede over Marker og gennem Haver. Landeveje og Jærnbaneskinner var overskaarne. Et Jærnbanetog kom brusende sydfra, — det saa ud, som skulde det køre lige ind i Flammerne. Men det standsede heldigvis og kørte langsomt tilbage mod Pompeji.

Den gamle Hyrde og jeg var blevet skilte i Forvirringen, og ene flakkede jeg nu om mellem alle de mange Mennesker. Jeg traf en Mand, som fortvivlet stod paa Skellet af sin Vigne og knyttede Hænderne mod den glødende Strøm, som langsomt nærmede sig hans Ejendom. Da den naaede lige til Skellet og alt syntes at være tabt, tog han sine Nøgler og kastede dem i Ildhavet, idet han raabte: »Hellige Madonna, tager Du alt, hvad jeg ejer, saa tag Nøglerne med!« I samme Nu skete det forunderlige: Den mægtige Strøm bøjede af og

dannede en Mur langs med hans store Vigne. Det var som et Under. Jeg vendte mig om og saa paa den Mand, som jo maatte være god, siden dette skete. Dejligere Øjne end hans havde kun èn, jeg kendte. — Jeg bøjede mig ned, tog hans Haand og kyssede den.

Saa gik jeg atter til Kirken, hvor Santa Anna var baaret ud. Omkring hende laa Tusinder af knælende Mennesker. Det var saa højtideligt da Præsterne i deres hvide Klæder gik foran med Korset og strakte Hænderne mod den glødende Lavastrøm. — Aa, Signora, — der saa jeg Underet ske! Strømmen bøjede af uden for Kirken og standsede lidt derfra. Vi knælede alle og takkede Santa Anna og Madonna for den store Naade.«

»Hvordan kom De dog tilbage til Hotellet i al den Forvirring?«

»Jeg ved næsten heller ikke hvordan. Jeg blev vist baaret af Strømmen mellem de flygtende. Min Angst var forbi; jeg havde jo set Underet. — Jeg blev næsten munter og glad igen og brød mig ikke om Tantes Bebrejdelser og Urimelighed. Forresten blev hun lidt roligere,

da jeg fortalte hende, hvad jeg havde set ved Kirken i Annunziata.

Ud paa Natten kom en Mængde Flygtninge til Hotellet. Alle, som kendte det mindste til Ejeren, tyede hertil og fyldte baade Salon og Læseværelse. Jeg saa det komiske, som altid følger med store Ulykker. En gammel Kone, en ren Mumie at se paa, vilde ikke sidde andre Steder end paa Klaveret. Hver Gang jeg satte en Stol til hende, puffede hun den bort. Den gamle Doktor og hans Kone fra Annunziata sad hver med deres Bylt paa Skødet. Hun havde reddet nogle gamle Klæder og en Høne, han en Hovedpude og en rusten Tang til at trække Tænder ud med. Hen ad Morgenstunden lagde Hønen kaglende et Æg i Papirskurven. En anden Kone sad med sin lille sorte Gris paa Skødet, — vi syntes alle, det var saa naturligt, at Grisen hørte til i Salonen.« —

»Hvor mange Dage varede Udbruddene?«

»I tre Døgn var vi ikke i Seng. Vulkanen holdt os stadig vaagne. — Lørdag Nat skete saa det frygteligste Udbrud, — aa, Signora! det var saa forfærdeligt, at jeg næsten ikke kan beskrive det, for det var, som Himmel og Jord

stod i Flammer og Verden skulde gaa under. Alt rystede og skælvede; det drønede, som om Tusinder af Kanoner blev affyrede paa én Gang. Ilden mod Himlen var højere end Bjærget selv. Mægtige, glødende Sten fo'r op af Krateret og spredte sig i Straaler ud til Siderne; hele Bjærget stod i Ildregn.«

»Aa — hvor maa det have været forfærdeligt!« —

»Syv Lavastrømme saa jeg nu flyde ned ad Bjærgets Sider, til højre og venstre straalede de ud; men ingen tog heldigvis Retning hen mod Pompeji.

Bjærget var en Stund indhyllet i Flammer. I Zigzag krydsede Lynene hverandre; Luften var som ladet med Elektricitet, Bulder og Drøn fulgte Slag i Slag. Jorden skælvede, og Flammerne fra Lavastrømmene steg højt i Vejret.

Naar Bulderet et Øjeblik standsede, hørtes Stormklokkernes klagende og advarende Klemt fra Kirkerne. Uafladeligt bølgede Menneskemassen frem og tilbage paa Landevejen. *Maria Rosaria* — det hellige Madonnabillede fra Kirken i Valle di Pompeji, blev baaret i Procession

mod Bjærget. Sangen og Bønnerne blandede sig med Bulderet fra Vulkanen.

Saa blev pludselig alt stille, — uhyggeligt stille! Bjærget indhylledes i Askeregn og Taage; kun Flammerne lyste sælsomt engang imellem frem og brød Mørket.«

»Var Mørket og Stilheden næsten ikke værre end selve Udbruddet?«

»Aa — jo, meget værre! Denne uhyggelige Tilstand holdt sig til Søndag Nat Kl. 12. Saa styrtede Vulkanens 240 Meter høje Kegle ned i Krateret med et Brag, som ikke kan beskrives.

Fra det Øjeblik tiltog Askeregnen i den frygteligste Grad. Men fra Pompeji bar Vinden; alt blev ført til den modsatte Side af Bjærget mod Napoli og Byerne deromkring.

Mandag Nat kom saa det sidste voldsomme Udbrud, som strakte sig over St. Giuseppe og Ottaiano, Palma og Nola.

Det var forfærdeligt, Signora! Mit stakkels, stakkels, hærgede Fædreland! — Se Dem om! Hvor er nu *la bella Napoli?* Hvor er de skønne Smaabyer langs Golfen og omkring Vesuv? — — Og hvor er min Ven? — han, hvem min Tanke

gaar til ved Dag og ved Nat, og som ene ejer mine Længsler.«

Hun bøjede Hovedet mod min Skulder og græd stille og hjælpeløst som et Barn.

»De har jo dog set ham og været sammen med ham?« —

»Ja, nogle dejlige Timer stjal vi os sammen baade her og i Pompeji.

I Napoli var det Dagen før Katastrofen, mens Tante hvilte sig paa Hotellet. — Aa — den Køretur paa Corsoen langs Golfen glemmer jeg aldrig! Med hans Arm om mit Liv og al Verdens Skønhed omkring os var det som det skønneste Æventyr. — Og saa bagefter, inde i den lille Restaurant, hvor vi sad paa Balkonen ganske ene og spiste, — der kunde jeg have døet af Salighed! Han var ved at kvæle mig med sine Kys! De ved ikke, Signora, hvor det var dejligt! — Han er, ligesom jeg, — Ild og Glød! Han har ogsaa sagt, at han ikke vil gifte sig med andre end mig.« —

»Saa er jo alting i Orden. Naar De nu kommer hjem til Perugia og fortæller det til Deres Forældre, kommer en skønne Dag den smukke Frier ind ad Døren og anholder høj-

tideligt om Deres Haand; Brylluppet bestemmes og Signorina Storezi er Frue, inden Aaret er omme.«

Hun saa fortvivlet hen for sig.

»Ja, gik det blot saa let! — og havde jeg ikke Frederico derhjemme!«

»Frederico, — hvem er det?«

»Aa — det er sandt, De ved nok ikke, at jeg er forlovet med Frederico Storezi, en Slægtning af mig?«

»Er De forlovet?«

»Ja, — det er da ikke saa underligt! — I vore gamle Slægter bliver man jo forlovet som Børn. Jeg har været forlovet med Frederico Storezi, siden jeg var 10 Aar, og nu er jeg 18. Han er saamænd ogsaa meget god, — men forelsket i ham har jeg aldrig været. Vore Forældre har ordnet det hele, og fra vi var Børn har vi leget sammen.

Jeg slog ham forresten altid. Han var saa klodset og dum. Han sagde, at det gjorde ingenting, for naar vi blev store og gifte, saa skulde han nok banke mig igen. Mærkelig nok forresten, at han aldrig har slaaet mig,

for han er forfærdelig hidsig! En Gang, da jeg var 13 Aar, gik jeg i Haven derhjemme med min Ridepisk i Haanden. Saa kom han og vilde have mig med op paa Tennispladsen, men jeg vilde ikke.

»Du skal, naar jeg befaler det og vil ha' det,« sagde han, idet han tog mig haardt i Armen. —

Saa slog jeg ham i Ansigtet med Pisken.

Han rev den fra mig, brækkede den over og kastede den i Parken.

Bagefter holdt han mine Hænder saa fast, at jeg ikke kunde røre mig.

Saa bed jeg ham i Armen, til Blodet flød. Men da blev han ond, og aldrig har jeg set ham saa rasende.

Han tvang mig til at suge Blodet bort og kysse Saaret.

»Hvis Du ikke gør det, slaar jeg Dig ihjel,« sagde han.

Fra den Dag af turde jeg aldrig slaa ham mere. Jeg var bange for ham og kom til at hade ham. Desværre tror jeg, han elsker mig. Han siger det idetmindste og vil, vi skal giftes til Nytaar. Naar jeg siger til ham, at jeg

hverken vil eje eller ha' ham, ler han blot og svarer, at kan det more mig, maa jeg gerne sige det, for saadan gør alle unge Damer. Men naar det kommer til Stykket, vil jeg hellere end gerne ha' ham, for hans Gods og Palads er baade større og smukkere end vort eget, — Uha — han er saa dum og vigtig! Blot jeg vidste, hvordan jeg kan blive af med ham! —

Tante har skrevet hjem og sladret om Kaptajnen og mig.

Det bliver vist en frygtelig Tid, jeg gaar i Møde. — Jeg kender Fader, han gaar ikke fra sit Ord til Frederico.«

»Og De — hvad vælger saa De?«

»Hvor kan De spørge om noget saa selvfølgeligt, — jeg gifter mig aldrig med andre end min elskede Cesare Ferrari!« —

»Og han?« —

»Han trøster mig og siger, det hele nok bliver ordnet, naar vi er kloge og ikke forhaster os. — Men det gaar ikke! Jeg er saa bange for Fader. Naar han bliver vred, er han frygtelig! Husk, Frederico er rig, meget rig, og brydes Ordet til ham, rokkes der ved Husets

Ære. — Hvad tror De, min Kærlighed og Lykke betyder imod Storeziernes Ære? — Intet, Signora!« —

»Jamen — De kan dog ikke tvinges til at gifte Dem med denne Frederico.«

»Nej, det kan jeg ikke. Men Fader kan enten gøre mig arveløs eller købe mig ind i et Kloster.«

»Det første var da ikke det værste. For selv om De intet ejede, var De vel lige god for Kaptajn Ferrari?«

Hun saa lidt usikkert paa mig.

»De kender nok ikke rigtig Forholdene i Italien, Signora? Medgiften spiller desværre en stor Rolle hos os. — Og jeg tror, at selv om Ferrari gerne vilde gifte sig med mig uden den, saa kunde han ikke. Han er nemlig ikke saa formuende, at han tør se bort fra det. — Ja, vi har talt om det, saadan rigtig fornuftigt. — — Nej, uden min Formue gaar det ikke. Fattig og forskudt vil jeg ogsaa nødig gaa til ham.

Hvis Tante vilde, saa kunde hun hjælpe os; hende skal jeg jo ogsaa arve en Gang. — Men hun er forfærdelig vred paa mig, fordi,

som hun siger, jeg bag hendes Ryg har indledet denne Forbindelse. Hun mener at have Ansvaret for mig, mens jeg er hos hende. Og jeg ved, at hun har skrevet hjem til Fader om det. Naar vi kommer til Rom, ligger der nok Brev fra ham, hvis han da ikke kommer selv for at hente mig.

Jeg beder til Santa Cecilia og den hellige Guds Moder hver Dag og hver Aften om Hjælp. — Foreløbig ser jeg ingen Udvej; — men Gudskelov, Miraklernes Tid er da heldigvis ikke forbi; det faar trøste mig.«

»De tænker paa Santa Anna, som standsede Lavastrømmen ved Annunziata?«

»Ja, Signora! Naar hun kan gøre et saa stort Under, saa maa hun da ogsaa sagtens kunne hjælpe mig i min Hjertekvide!«

»Jeg syntes, De sagde, det var Santa Cecilia, De bad til?«

»Hun er min Skytshelgeninde. Hende beder jeg om at gaa i Forbøn for mig hos Guds Moder. Men hver Dag, mens jeg var i Pompeji, gik jeg til Annunziata og bad Santa Anna om at hjælpe mig. Den smukke Brilliantring, som jeg fik af Frederico paa min Navnedag,

har jeg sat paa hendes Finger, og mange dejlige Vokslys har jeg givet hende, — saa det kan dog være, hun er barmhjertig!«

»Dersom De nu havde faaet Ringen af Kaptajn Ferrari, havde De saa ofret den til Santa Anna?«

Hun smilte vemodigt, stak Haanden ind paa Brystet og trak en Snor frem, hvori der hang en smuk Rubinring, som hun kyssede.

»Nej, Signora, hans Ring kunde jeg ikke ofre. Ved den gav jeg mit Troskabsløfte. — Men den anden Ring var meget kostbarere, saa Santa Anna er ikke bleven narret.«

»Lad os haabe, at hun ser mere paa Kvaliteten end paa Kvantiteten!«

»Aa — De! Santa Anna er god. Hun forstaar nok et lille Kvindehjerte.«

»Javist — javist, det er jo ogsaa det, jeg mener! De skal se, det gaar nok altsammen. Naar jeg til næste Aar kommer til Rom, vil det være mig en Glæde at gøre min Reverens for la comtessa Ferrari.«

»Madonna velsigne Dem, hvis De spaar rigtigt!«

Comtesse Esteri, som havde siddet og

blundet i en af Ventesalens Sofaer, kom nu til. Hun vilde i god Tid tage Plads i Toget.

Her skiltes saa foreløbig vore Veje, da jeg havde Billet til 2den Klasse, og de til 1ste.

»Besøg mig i Rom, — aa, De maa endelig aflægge Visit,« hviskede Signorina Storezi, inden vi skiltes. Tanten nikkede naadigt til Bekræftelse paa, at jeg var velkommen.

»Kom De hellere til mig. Her er mit Kort med min Adresse.«

»Ja, ja, jeg kommer, hvis jeg kan. *A rivederla*, Signora!«

Nu maatte ogsaa jeg skynde mig at tage Plads, for Kupèerne blev allerede stormede og hurtigt overfyldte af alle de mange Flygtninge fra Neapel og Vesuvs Omegn til Trods for, at der var over en halv Time til Togets Afgang.

Her kom rige og fattige imellem hverandre. Den ustandselige Askeregn gjorde alle lige. Det rødgraa Pulver dækkede de elegante Toiletter saavel som de brogede Pjalter.

Inden Toget satte sig i Bevægelse, var der Kamp og øredøvende Spektakler for at slippe med. Carabinierne og Jærnbanepersonalet kunde ikke alene holde Orden. Militæret, som

var posteret udenfor Banegaarden, blev tilkaldt. Raat og brutalt vistes Flygtningene tilbage. Børn blev skilte fra Forældre og Forældre fra Børn. Skrig og Raaben, Graad og knyttede Næver, alt i én Uendelighed.

I sidste Øjeblik kom en støvet, askedækket Officer farende ud paa Perronen. Det var Kaptajn Ferrari, usoigneret og næsten ukendelig. Trods dette fik hun, han søgte, hurtigt Øje paa ham. En Kupédør blev revet op, og Nina Storezi sprang ud i hans aabne Arme. Glemt var Tanten, Tvivlen og alle Sorgerne.

Comtesse Esteri rasede og skældte i Kupéen og trippede om som en Høne med en Ælling, for selv turde hun ikke springe ud, af Angst for at Toget skulde gaa. Nina kom ikke tilbage, hvormeget hun raabte.

Afgangssignalet lød! Endnu klyngede hun sig til ham. Jeg saa, hun tiggede og bad, rimeligvis om at blive hos ham.

Bedrøvet rystede han paa Hovedet.

Det hjalp ikke, hun slap ikke sit Tag.

Saa løftede han hende paa sine Arme og bar hende til Vaggonen.

Taarer og Bønner hjalp ikke mere. Arbejde

og Pligt kaldte ham tilbage til Vesuv. Elskovslegen fik vente; Livets Alvor var det, som laa nærmest. Han skulde jo hurtig tilbage til sit Regiment for at værne Liv og Ejendom for de mange, som led tusinde Gange mere end han. De faa Timers Hvile, der var levnet ham, var her kun benyttet til at tage en kort Afsked med den Elskede. — Et sidste Haandkys, et dvælende Blik — og stram Honnør! Toget gled bort, ud fra Perronen og ind i den ustandselige Askeregn. —

Time efter Time sneglede det afsted gennem Taagen. Endelig naaede vi ud af Vesuvs Rækkevidde; jeg trak atter befriet Vejret i ren Luft og glædede mig over den dalende Aftensol over de blaanende Bjerge. Den velsignede Sol, som jeg ikke havde set i 5 Døgn!

Det bankede sagte paa min Dør.

»Signorina Nina, — er det virkelig Dem? Men hvordan er det, De ser ud? — Er det den lille, glade Pige, som hoppede saa smilende og forventningsfuld ind i Toget ved Perugia for kun en Maaned siden? Og nu, — blaa Rande under Øjnene, og Taarer i de lange Vipper! Herregud, er Drømmen slut og Haabet bristet?«

»Ja — nu er det forbi — forbi altsammen! — Papa og Frederico har været her. — Frederico var saa bedrøvet og god. Han sagde, at det kun var noget, man altid maatte igennem her i Livet, naar man var et rigtigt Menneske. Det vilde blot blive saa meget bedre bag efter. — Og naar han lovede ikke at være vred paa mig for det, saa skulde jeg ikke tage mig det saa nær.

Den Slags Ting gik over. Han havde saa tit været forelsket og ulykkelig; men det havde heldigvis ikke varet mere end 8 Dage ad Gangen. Hvis jeg blot vilde love ham ikke at bedrage ham, naar vi blev gifte, saa skulde det hele være glemt. — Ja, han kan sagtens! Han er rolig og ligeglad. — Han har naturligvis aldrig elsket eller været elsket saadan som jeg. — Han er jo et Mandfolk og kan gøre, hvad han vil. Og har han Lyst til at bedrage mig, hvis vi bliver gifte, saa gør han det saamænd ogsaa. — Men jeg vil naturligvis aldrig giftes med ham, — saa gaar jeg langt hellere i Kloster, som Tante siger, jeg skal. — Der er da Fred og Hvile! Og selv om jeg tager Sløret, kan da ingen tvinge mine Tanker. — Cesare Ferrari elsker jeg og vil blive ved med at elske, lige til jeg dør! — Aa, Signora, gid jeg var død! Dette er ikke til at holde ud! — Papa er saa forfærdelig bestemt og haard. Det gik jo, som jeg tænkte. Han blev meget vred paa mig og vil ikke bryde sit Ord til Frederico. Gifter jeg mig ikke med ham, saa skal jeg i Kloster. — Aa — jeg er saa ung til det! — Og det værste er, at jeg holder langt

mere af Cesare end af *Santa Cecilia* og *Santa Anna* — og Madonna med. For ingen af dem vil jo hjælpe mig! Og jeg, som har bedt og tigget dem saa bønligt! En hel Dag slæbte jeg mig paa mine Knæ i ustandselig Bøn op af *Scala sancta* ved Lateranet. Den Dag fik jeg ogsaa et dejligt, langt Brev fra Cesare, hvori han lovede mig, at dersom intet andet hjalp, saa vilde han bortføre mig, naar han kom tilbage til Rom fra Vesuv.«

»Saa har det jo ingen Nød, lille Nina. Tør nu Øjnene og stol paa hans Ord.« —

»Jamen, jeg er nok i Kloster, inden han kommer tilbage. For tænk Dem, i Dag er Tante rejst ud til Tivoli for at tale med en Slægtning af sig, som er Superiore for Nonneklosteret St. Anna. Det er nok Meningen, at jeg skal være der foreløbig, til de faar Bugt med mig.

De ved ikke, hvor Tante er underlig imod mig. Den ene Dag skænder hun og bebrejder mig det, jeg har gjort. Den anden Dag er hun Godheden selv og propper mig med Kager og Bonbons, som var jeg et lille Barn. Hver Eftermiddag Klokken halv sex tager hun mig med

til *Santa Maria de Lucchesi*, — De ved, det er de »Blaa Søstre«s Kirke og Orden henne ved *Fontana Trevi*.

Der er nu ogsaa dejligt. Jeg elsker at høre paa den smukke Sang og den dejlige Musik og se paa de fornemme Nonner i de hvide, blaabræmmede Kjortler, der elegant slæber langt efter dem. Der er noget saa hemmelighedsfuldt ved dem, som de sidder der bag det gyldne Gitter under Messen, helt tilhyllede i deres lange, hvide Slør. Der er baade Prinsesser og Hertuginder imellem dem, for i den Orden kan kun vort højeste Aristokrati optages. Det koster 50,000 Lire for at blive indskrevet og optaget i Ordenen.

Tante har sagt, hun med Glæde vil ofre de Penge paa mig. Hun siger rent ud, at hun gerne vil have mig derind, fordi det hæver hele Familien, naar et Medlem af den optages blandt de »Blaa Søstre«. — De skal forresten have det saa dejligt i det Kloster. Hver enkelt har sin egen Lejlighed og en hel lille Hofstat til sin Opvartning. Deres Tjenere er de sortklædte Nonner med de korte, hvide Slør. Fire Gange om Aaret aflægger Dronningen Besøg i Klosteret

og nyder Sakramentet sammen med dem. Paa de Dage er der stor Fest, og de frommeste bliver dekorerede.

Det var saa forunderligt i Gaar, da jeg var derhenne med Tante. Jeg blev saa betagen under Messen! Maaske det var, fordi Tante blev ved med højtideligt at bede for mig. — Hun hviskede til mig: »Barn, føler Du ikke, at intet i Verden er tryggere end at lade den hellige Guds Moder og hendes Kirke bære Din Sorg. Kast den dog fra Dig, saa faar Du Fred!«

I det samme hævede Præsten Monstransen med den hellige Hostie.

Jeg syntes, jeg ligesom kom under en højere Magts Indflydelse. Det var, som om jeg blev helt forvandlet: Jeg vuggedes til Hvile i en Fred, der lod mig glemme Skuffelser og Smerter. Der kom Ro i min Sjæl og knælende bad jeg Guds Moder tage imod mig med mine Sorger og Bekymringer.

»Madonna velsigne Dig, Barn,« hviskede Tante.

Men da jeg kom uden for Kirken og Røgelseduften, da fortrød jeg det straks.

»Nej, nej — Tante, jeg vil ikke i Nonne

Collegiet! Jeg mente ikke, hvad jeg sagde og lovede Guds Moder,« sagde jeg grædende, da jeg sad i Vognen. Men hun klappede mig beroligende paa Kinden og svarede:

»Hvad man lover i Kirken under Messen, naar Hostien hæves og indvies, det er en Ed, man giver til den hellige Guds Moder, og det Ord kan aldrig brydes.«

Er det ikke forfærdeligt, Signora? Tror De, Vorherre er saa haard en Dommer, at han ikke kan tilgive mig, hvis jeg bryder mit Ord? — Nu i Dag er Tante rejst ud til Klosteret St. Anna. Hellige Madonna, hvad skal jeg gøre? Jeg kan aldrig ærlig lade mig indvie til Nonne!«

»Det ser ikke godt ud, lille Nina! — Naar venter De Kaptajn Ferrari tilbage til Rom?«

»Han kommer først om 8 Dage, og til den Tid er jeg forlængst i Klosteret St. Anna.«

»Har De da ikke skrevet til ham om alt dette?«

»Det er jo det forfærdelige ved det, at jeg ikke ved hans Adresse for Tiden. Han skrev, at han kunde ikke opgive mig den i de første Dage, fordi han skiftede Opholdssted hver Dag.

Han vidste kun, at han med sit Regiment skulde kampere under aaben Himmel forskellige Steder oppe paa Vesuv, indtil det 48de Regiment Infanteri her fra Rom afløste ham om 8 Dage. Jeg har selvfølgelig skrevet til ham under hans Adresse i Pompeji og fortalt ham alt. Og nu tigger og be'r jeg ham om at opfylde sit Løfte og bortføre mig fra Klosteret. — Og De, kæreste Signora, De maa hjælpe mig! Tag ud til Tivoli i de dejlige Sabinerbjærge og bo der en Tid. Der er sundt og smukt, De vil have godt af Bjærgluften. De siger jo selv, at De er saa træt efter Rejsen til Vesuv. Jeg be'r Dem saa bønligt! Jeg maa have et Menneske i min Nærhed, som vil mit bedste, og som jeg tør stole paa. — — Og ikke sandt, De vil? — De er jo ikke Katolik, saa De tror jo ikke, at Deres Sjæl tager Skade, selv om De bedrager Klosteret ved at hjælpe mig. Saa kan Cesare skrive til mig under Deres Adresse, og alt kan aftales gennem Dem. — De maa ikke sige nej. Mit Liv og min Lykke lægger jeg i Deres Hænder! — Aa, jeg be'r Dem som kun det Menneske kan bede, der staar med Foden indenfor et Fængsel. — Lover De mig det?«

»Ja, — ja — vist lover jeg det! De er jo ikke til at staa for! — Jeg havde rigtignok tænkt mig at bo i Tivoli i Fred og Ro for at arbejde, — men til det faar jeg vist ingen Tid under disse Forhold!«

»Jo — jo — De skal nok faa Tid til at skrive.« —

Hun stod og grundede lidt. Saa fløj der et Smil over det lille bedrøvede Ansigt.

»Skriv om mig! Brug mig, saa har De jo Romanen lige ved Haanden! — Hvad gør det, om min Historie bliver læst i Danimarca.«

»De siger noget! — Vil De love mig en god Slutning, — saadan som De ved, der skal være paa alle Romaner, — saa lover jeg at komme til Tivoli og gøre alt, hvad jeg formaar for at hjælpe Dem.«

»Tak, tak, dejlige *Signora danese.* Alt, hvad jeg kan gøre, for at dette kan ske, det kan De da begribe, jeg i egen Interesse vil gøre. — Aa, nu tror jeg, det gaar, — jo — De skal se, det gaar, nu er vi jo tre i Forbundet!« —

»Jamen, tænk paa Santa Anna og Cecilia, — sæt, de to tager Parti imod os?«

Hun stod lidt og stirrede alvorligt ud ad

Vinduet. Saa vendte hun sig pludselig om mod mig med et indtagende Smil.

»Aa hvad, — de to har jeg jo betalt forud med Ringen og Vokslysene. Nu kan de idetmindste holde sig passive!«

»Sig mig, kan jeg komme til Dem i Klosteret?«

»Det bliver vist vanskeligt. Nonnerne er saa mistænksomme. Og mig vil de særlig vaage over, for Tante maa jo fortælle Søster Superiore alt om mig og hvorfor jeg sættes i Kloster, og saa bliver der passet paa.«

»Hvordan faar vi Forbindelse med hinanden?«

»Ja, det er det, vi nu skal aftale. Først maa jeg have at vide, hvor De bor, saa Brev fra mig kan naa Dem.«

»Det er jo umuligt at sige Dem forud, da jeg ikke ved selv, hvor jeg kommer til at bo. — Breve mellem os pr. Post gaar da heller ikke, de vil blive aabnede og læste, inden De faar dem, og alt derigennem blive røbet. — Nej, vi maa bære os ganske anderledes fiffigt ad. — Sig mig, kender De Villa d'Estes gamle Park?«

»Ja! Men det er Aar siden jeg har været der.«

»Kan De erindre, at der tilvenstre for Paladset paa anden Terrasse er nogle smaa Kaskader helt ude ved den høje Parkmur? Stedet kaldes »det lille Roma«. Roms Vaaben, Ulvinden med Romulus og Remus staar i Midten. Foroven er en Samling Miniaturtempler, en lille Kopi af *Forum romanum* og den spanske Trappe, nogle halvforvitrede Skulpturer, Venus, Minerva og Amor. — Amor har mistet den ene Vinge og sin Pil, — men vi kan vist bruge ham alligevel. Græs og Slyngplanter gror vildt op om dem allesammen, saa der kan let skjules noget derimellem. Soklen, som Amor staar paa, er lidt vaklende, men heldigvis hul. Ham benytter vi til Skjulested for vore Breve. Man kan saa godt ubemærket naa hen til ham gennem Buegangene under de smaa Templer. — Ikke sandt, De forstaar mig?«

»Jo, jeg kender Stedet og husker Amor med den brækkede Vinge og Koggeret uden Pil. Forhaabentlig kan han arbejde uden den!«

»Pas endelig paa, at De ikke tager for haardt paa ham. Han er skrøbelig.«

»Nej — jeg skal være varsom og omgaas den lille Gud med al Forsigtighed. Falder han, tager jeg det som et daarligt Varsel. — Men han maa staa dette igennem. Bag efter faar han staa eller falde, enten det saa bliver paa min Lykke eller —«

»Deres Fred — vilde De vel sige?«

»Nej — nej — Signora, i Klosteret kan jeg ikke finde Fred. Det Hjerte, Pilen har truffet saa sikkert og godt som mit, — det finder aldrig Fred uden i den jordiske Kærlighed. — For det kan jo ikke nytte at nægte eller skjule det, Signora, — jeg er af Kød og Blod, — Ild og Glød. Der brænder en Flamme af Længsel og Begær i mig, — saa stærk, at jeg synes, den aldrig kan slukkes. — En evig Pine vilde det dog være at blive stænget inde i et Kloster — levende begravet med al denne velsignede Rigdom. — Det kan heller ikke være Guds Moders og Vorherres Mening at dele rige, herlige Gaver ud til Menneskene for saa bagefter at unyttiggøre dem. — Faar jeg Lov til at leve mit Liv i Kærlighed — Elskov, — kald det, hvad De vil, — saa kan jeg blive et godt Menneske. Men tages alt dette fra mig, som

for mig er Livet, — ja, saa maa Himlen vide, hvor det bærer hen. — Haard, kold og ond bliver jeg! Jeg kan ikke se Vejen anderledes.« —

Hvor var hun smuk og indtagende, som hun stod der, varm og ildfuld, og talte ærligt ud af hele sin Sjæl.

Vi rakte hinanden Haanden. Og i det Haandslag indgik vi Forbundet.

»Altsaa — De vil finde Brev fra mig i Soklen under Amor i Villa d'Estes Have. Og jeg vil hente Deres og Cesares Breve samme Sted.«

»Tror De nu ogsaa, at De faar Lov til at komme uden for Klosteret?«

— »Jeg haaber det, naar jeg bærer mig fornuftigt ad. Jeg er jo hverken Nonne eller Optagelsessøster endnu paa Collegiet.

De kan ikke nægte mig at spadsere ud paa de reglementerede Tider. Men selvfølgelig bliver det ikke uden Ledsagelse af en Nonne. Det gælder blot om at vinde hendes Tillid. De og hun maa ogsaa gøres bekendte med hinanden, for at De kan opholde hende, mens jeg aflægger Visit hos Amor. — Vort Møde i

Villa d'Estes Have maa jo have Udseende af at være ganske tilfældigt.

Tiden, jeg kommer der, bliver rimeligvis mellem 3—5. Vi skal jo være hjemme til Messen Kl. $5^1/_2$.

Første Gang vi mødes, gaar jeg forbi og lader, som jeg ikke ser Dem. Saa løber jeg Søsteren træt op og ned ad Gangene og Trapperne paa Terrasserne. Tilsidst maa hun hvile sig. Det skal nok blive i Nærheden af, hvor De er. — De maa gaa forbi os og sørge for at tabe noget i det samme. Jeg skal da tage det op og løbe efter Dem med det. De standser og takker, og vi faar ganske naturligt vekslet et Par Ord, inden De gaar videre.

Den næste Dag nikker vi mere kendte til hinanden og kan atter tale lidt sammen, mens vi betragter en af de dejlige Udsigter. Naar vi saa senere ses, er der intet mærkeligt i, at vi taler sammen, og naar først Søsteren hører, vi kun taler om ligegyldige Ting, saa kan jeg nok gaa fra hende og spadsere lidt omkring med Dem, mens hun hviler sig eller tager et lille Blund. — Min Opgave er at gaa hende træt, og den skal jeg nok løse.«

»Og hvad skal saa ske?«

»Ja, det maa Cesare og De om! Han finder vel nok paa Raad til at faa mig bort fra Klosteret. De glemmer, at han har lovet at bortføre mig! Hvad han har lovet, det holder han, kender jeg ham ret. —

Aa, — hvor jeg glæder mig til det Øjeblik! Tænk Dem, blive bortført af Cesare. — Himlen aabner sig ved Tanken! Jeg synes, jeg maa blive gal af Glæde, naar det sker! I hans Arme, — hans Læber, — hans dejlige, elskovsfyldte Øjne, aa nej, jeg tør ikke tænke — tør ikke tænke paa det —.«

»Vi maa jo begge tro paa, at det gaar, — for saa gaar det nok, lille Nina.«

»Det skal gaa, — det skal gaa, for der er da vel Retfærdighed til i denne Verden!«

»Sommetider er der vel nogle faa udvalgte, der kan finde den. Lad os haabe, De hører til en af dem! — Men Medgiften? Hvordan skal det gaa med den?«

»Hvad bryder jeg mig nu om den! Cesare vil jo have mig uden den. — Jeg faar et Par Hatte og Toiletter mindre om Aaret, — men

saa meget desto mere Kærlighed, det kan vel gaa lige op — og lidt til!«

Saa gik hun, gladere og lettere i Sindet, end da hun kom.

To Dage efter fik jeg et lille Brev fra hende. Det lød saaledes:

»Kære Signora! — Tante kom tilbage fra »Klosteret samme Aften, jeg havde talt med »Dem. Hun har ordnet alt med Søster Supe- »riore. I Morgen skal jeg rejse. De første Par »Dage faar jeg næppe Lov til at komme uden »for Klosteret. Jeg venter i Løbet af Ugen at »finde et Par Ord fra Dem under Amor i Villa »d'Estes Have. — Jeg har skrevet til Cesare »Ferrari, at De ogsaa rejser til Tivoli. Han »skriver nok til mig gennem Dem.

»De har lovet mig at komme, og jeg stoler »paa Dem.

»Madonna velsigne og belønne Dem, for »hvad De gør for mig.

Deres

Nina Storezi.

At bo en Tid i Tivoli og hver Dag spadsere i den vidunderlig dejlige Have i Villa d'Este havde for mig noget meget tiltrækkende, saa det var slet intet Offer jeg bragte ved at følge Nina Storezis Opfordring, saameget mere som jeg nok kunde trænge til en Stunds Hvile efter den mer end anstrengende Rejse til Neapel og Vesuv.

Tre Dage efter Modtagelsen af hendes Brev pakkede jeg min Kuffert og kørte en lys og venlig Foraarsdag over Campagnen til Tivoli.

Først gjaldt det om at finde et Sted at bo, hvor der var fredeligt og ugenert. Tilfældet kom mig til Hjælp hermed.

I Villa d'Estes Have, — hvortil min første Gang var, — løb jeg paa Gartneren. Jeg spurgte ham, om han ikke kendte nogen, som lejede Værelser ud. Han pegede op paa nogle Vinduer,

som vendte ud til Haven og sagde, at der boede en Enke, som plejede at have Pensionærer.

Intet kunde komme mig mere tilpas. Samme Eftermiddag havde jeg lejet mig ind hos hende, *vis à vis* den gamle, dejlige Park, som hørte til Villa d'Este.

Den lille vinge- og pileløse Amor fandt jeg hurtig paa den sydvestlige Side af Parken.

Der stod han endnu mere forvitret og ødelagt, end da jeg saa ham for to Aar siden. Et Billede paa Forgængelighed, som alt i denne Verden!

Det var mod Solfald, og der var ikke et Menneske i Nærheden. Bjærgenes store Slagskygger faldt hen over den grønne Campagne. Vinden legede let med Solstraalernes gyldne Blink, — den sagte Vind, som smøg sig ind fra Sletten og fik Slyngplanterne og Laurbærbladene til skælvende at bevæge sig. —

Alt stod uforandret i »det lille Roma«. Kaskaderne rislede mellem Ukrudtet og de høje Skræpper, mens Vandet smaasladrende løb videre baade over og under Jorden.

Jeg gik hen til den lille Elskovsgud, rokkede

lidt ved ham og undersøgte ham forfra og bagfra, — under og over. Men der var intet Brev eller Tegn fra Nina Storezi.

Saa lagde jeg et Par Ord under Soklen med Underretning om, at jeg var kommet til Tivoli, og at jeg hver Dag mellem 3—5 vilde være i Villa d'Estes Have.

Dagen forud havde jeg modtaget Brev fra Kaptajn Ferrari til Nina. Dette vedlagde jeg. Samtidig havde han underrettet mig om, at han sidst i Ugen vilde komme tilbage til Rom, og at han der ventede at finde Underretning om, hvordan Sagerne stod. —

Foreløbig var der ikke meget at meddele ham. Kun det, at jeg var i Tivoli, og at jeg endnu intet havde set eller hørt til Signorina Storezi. Med dette og Opgivelsen af min Adresse maatte han foreløbig lade sig nøje.

Og jeg selv, — jeg fik i de paafølgende Dage rig Lejlighed til at hvile og samtidig nøje studere den gamle Villa-Have med de hundredaarige Cypresser og Pinier, dens Grotter og Fontæner, de skjulte Laurbærgange og alle de rislende Vande og Kaskader. Dette vidunderlige Pragtanlæg fra det 15de Aarhun-

drede, som er anlagt af den geniale og skønhedselskende Kardinal Ippolito d'Este. I fem Terrasser strækker Parken sig ned ad Bjærgets Side. Højt oppe fra Paladsets Loggia aabner sig Udsigt til de lønlige Gange, der i lige Linier fører fra Slottet og ned mod Dalen, som efterhaanden sænker sig og ligesom taber sig i det uendelige. I streng arkitektonisk Indramning ligger dette vidunderlige Vildnis af slyngende Roser, spraglede Liljer og en Uendelighed af blomstrende Buskadser, hvorimellem de alvorsfulde Allèer af Laurbærtræer, Stenege, Pinier og Cypresser baner sig Vej. Overalt Springvand, mægtige Vandbassiner og brusende Kaskader. En Overdaadighed af Vand mellem gamle Statuer! Dæmpede Melodier lyder fra Vand-Orgelet og bløde Toner fra Grotterne, hvor Vandet risler under grønne Bladehæng og hundredaarigt Mos, der fredeligt faar Lov til at brede sig over Gange og Stier.

Hvilken underlig Forbindelse mellem Kunst og Natur! Det er som en glemt og uddød Verden her breder sig for mig, saa langt Øjet rækker. Naar jeg staar deroppe paa den øverste Terrasse, ser jeg over Brystværnet ud over Campagnen,

ud i det uendelig vigende Landskab. Mod Syd hæver de blaanende Bjærge sig, og langt borte ses Sneen glimre paa Tinderne. Fjernt i Horisonten, i det blaa-violette Aftenlys, sænker Solen sig over Roms Mure, hvor Peterskirkens Kuppel majestætisk hæver sig.

En Verden i Fred, — en Verden i Stilhed! —

Klokkerne ringer til Ave. Nu brydes Stilheden i den lille By. Kvinderne gaar fra Dug og Disk for at knæle i Kirkerne, Mændene lægger Værktøjet til Side og slutter Dagens Arbejde. De samles paa Pladser og Torve og drøfter Dagens Spørgsmaal.

Verdens Larm naar ikke hertil. Livet leves uberørt af Nutiden, som for Aarhundreder siden. Det er kun den jagende Turiststrøm, som paa enkelte Timer i Døgnet bringer et Pust med sig derude fra. Men det sætter ikke Spor; det er som en rislende Strøm, der ligesom Floden gaar uden om Byen i en stor Bue.

Dag efter Dag gik. Intet Bud kom fra Nina Storezi.

Den lille Amor stod trolig paa Vagt for Kaptajnens og mit Brev, som laa urørt under Soklen.

Otte Dage er en lang Tid, naar man venter.

Det samme tænkte nok Kaptajn Ferrari. En skønne Dag banker det paa min Dør, og han staar pludselig i min Stue.

»De maa undskylde, Signora, at jeg kommer uanmeldt til Dem. Men denne forfærdelige Tavshed og Uvished kunde jeg ikke længer holde ud.

Sig mig, har De talt med Nina? — Er hun her i Klosteret St. Anna? — Hun er da vel ikke overrumplet og aftvunget Løftet? — Har De set hende?«

Jeg kunde kun ryste paa Hovedet til alle

disse Spørgsmaal og svare, at jeg intet vidste og intet havde hørt fra hende.

»De har intet hørt. Forunderligt! Dette er jo ikke til at holde ud.«

Lidt efter blev han roligere. Vi talte sammen om hende og om, hvad der var klogest at gøre. Vi kom til det Resultat, at der slet intet var at foretage sig, kun rolig vente. Gik han til Klosteret og fordrede hende udleveret, vilde det kun gøre ondt værre og rimeligvis blive Aarsag til, at hun slet ikke kom uden for dets Mure. Jeg, som fremmed og ukendt vilde ogsaa kun øge Mistænksomheden. — Nej, der var intet andet at gøre, end rolig vente, til hun selv gav Livstegn fra sig. Én Gang maatte det vel komme.

Den Eftermiddag forkortede vi Ensomheden med hinanden. Længe spadserede vi i Villa d'Estes Have og undersøgte den nøje for at se, om der herfra i paakommende Tilfælde kunde tænkes paa Flugt. Det vilde ikke være let. Høje Mure var der overalt, og nedenunder var Dalen dyb og stenet. Der, hvor der ingen Mure var, strakte Byens høje Huse sig ud. Ogsaa mit Vindue vendte ud hertil, men det

sad saa højt oppe, at end ikke en Stige kunde danne Forbindelse. At flygte gennem Kontrollen i selve Paladset gik ikke an, navnlig da det maatte foregaa ved højlys Dag.

Som vi gik og talte om dette, kom Gartneren gaaende imod os.

»Lad os indlede en Samtale med ham. Han hjalp mig til et Værelse; mulig han ogsaa har en Bagdør, som fører herfra Parken,« sagde jeg.

Det viste sig at være en god Ide. Manden var venlig og meddelsom og synlig smigret over, at jeg takkede ham og fortalte, at jeg var meget glad for det Værelse, han havde anvist mig.

Galant skar han en dejlig Marechal Niel Rose af til mig og spurgte, om vi ikke vilde se hans eget lille private Gartneri i Udkanten af Haven.

Kaptajnen og jeg lo hemmeligt og forstaaende til hinanden. Nu var der dog Mulighed for en god Forbundsfælle; maaske kunde en Udvej aabne sig.

Hans lille Gartneri laa oppe ved Siden af Vand-Orgelet ved en af de store Fontæner.

Det var et lille Indelukke omgivet af et blomstrende Hegn og begrænset af Byen. Et lille antikt Tempel laa tæt op til Muren, og ovenover dette var der nogle firkantede Huller, som saa ud til en Gang at have været Vinduer.

Stilfærdigt gik vi rundt med ham og saa paa alle hans smukke Blomster. Kaptajnen købte en stor Buket prægtige Roser af ham og gav mig. Han betalte det dobbelte af, hvad der forlangtes for dem. — Af de bugnende Orangetræer indbød Gartneren os paa Frugten. Vi spiste og smagte ogsaa paa hans Vin, som han hentede inde i Templet, hvor Vinfadet laa blandt andet Skrammel. Vi kiggede derind og saa en lille Jerndør, halvt dækket af vissent Løv og tørre Vinstokke.

»Hvor fører den Dør hen?« spurgte jeg i en ret ligegyldig Tone.

»Den fører ind til nogle Rum, hvor Haveredskaberne opbevares.«

»Men hvad er det for Hvælvinger her nedenunder?« spurgte Kaptajnen, som straks lagde Mærke til, at vore Trin lød, som om der var et tomt Rum under.

»De har været benyttede til Vinkælder i

den Tid Conventet deroppe var et Benedictiner-kloster og stod i Forbindelse med Paladset her. Gluggerne, De ser paa Væggen, er Munke-celler, og hernede findes en Gang, som gaar under Gaden hen til Klosteret. Det Munkerak skulde jo nok finde Vej hen til Vinkælderen!«

Ha, ha, — en god Oplysning! Manden her var antiklerikal og hørte altsaa ikke til Pavens Folk. Her maatte være noget at gøre! — Atter vekslede Kaptajn Ferrari og jeg forstaaende Øjekast.

Vi drak endnu adskillige Glas Vin, og Gartneren blev mere og mere meddelsom og oprømt.

»Herinde staar en dejlig Venus og Apollo. Har Herskabet ikke Lyst til at se dem?«

»Jo — det vil vi hellere end gerne.« Saa fik vi Lokaliteterne at se med det samme.

Henne i et aflaaset Skab hentede han et stort Bundt rustne Nøgler.

Det var ikke let at finde den rette, og da den endelig blev funden, skulde alt Skramlet først ryddes fra Døren. Den var næsten rustet fast paa Hængslerne. Kaptajnen og Gartneren

havde Besvær med at faa den op. Endelig under lydeligt Spektakkel lykkedes det.

Det første Rum, vi kom ind i, var tomt. Kun Væggene var dekorerede i Frescofarver med ret vovede Billeder. Langs med Siderne var brede Stenbænke. Jeg skyndte mig at gaa videre. Herrerne gav sig bedre Tid. Da de noget senere fulgte efter, var Gartneren højrød i Hovedet af at fortælle Munkenes Historier.

Gennem en lille Forstue kom vi ind i en rund Kuppelsal. Her stod i fire Nicher en Del antike Gibsafstøbninger. Den kapitolinske Venus, (den blufærdige Venus) og *vis à vis* hende Apollo omfavnende en nøgen Nymfe. Tilhøjre Michelangelos Leda og Svanen, tilvenstre Amor og Psyche. Nogle enkelte brede Løjbænke var opstillede her, skrøbelige og elendige. De kostbare Gobeliner og Hynder, som havde dækket dem, var nu kun Klude og Laser.

»Hvor er Gangen, som fører til Conventet?« spurgte Kaptajnen.

»Her, denne Vej.«

Vi fulgte ham gennem flere ret uhyggelige, mugne Rum og kom nu ned ad en Trappe, som mundede ud i en lang, muret Hvælving.

»Er der endnu Udgang derfra til Conventet?« spurgte jeg.

»Ja, men den er aflaaset.«

»Maa vi ikke gaa igennem den, for ad denne Vej at naa op til Byen? Saa sparer vi den lange Omvej?«

Han rodede længe i Nøgleknippet ved det svage Lys.

Kaptajnen strøg Tændstikker for at lette ham Besværet.

Endelig fandt han den rette, og vi famlede os frem ved det svage Lys, Tændstikkerne gav. — Gangen var ikke ret lang, og Døren i den modsatte Ende gik lettere op, end vi havde ventet.

Nu var vi i det klare Dagslys i Conventets Gaard, og efter at Gartneren havde faaet rigelige Drikkepenge, slap vi med Lethed ud af Porten og stod nu paa et lille Torv i Byens Udkant.

Vi fulgte en af de stærkt skraanende Gader og kom til en af Byportene. Herfra førte en Vej videre ned mod Floden og ud over Campagnen mod Rom.

»Her gaar altsaa Vejen for Dem og Signorina Storezi,« sagde jeg.

Han trak Vejret dybt.

»Ja, Signora, denne Dag har sikkert bragt os et godt Stykke fremad mod Maalet. Gennem det gamle Tempel i Gartnerens Have vil det være let at flygte.«

»Og vi har fundet en Ven og Forbundsfælle i Gartneren. Jeg tror, vi kan stole paa ham.«

»Ja, ja, han er sikkert god nok. Blot han faar at vide, den unge Dame er i Nonnernes Klør, saa bliver det en Æressag for ham at række Haand til Befrielsen.«

Langsomt gik vi tilbage til Byen og drev saa ind i Hotel Sirenas Have, hvor vi satte os paa Terrassen over Kløften, hvor de mange Vandfald mellem Klipperne og de grønne Lunde udfolder deres koglende Skønhed. Paa den modsatte Side af Dalen ligger det lille yndefulde Sibylletempel med sine smukke, korintiske Søjler, et af de smukke Minder fra Kejser Hadrians Tid. Men ved Siden af dette rører Nutidslivet sig. Byens Kvinder samles her ved Floden, hvor Vandet er ledet op i de store

Kummer, som danner naturlige Vadskepladser. De brogede Klædebon staar saa godt i Landskabet, og Sladren gaar lystigt under Arbejdet.

Mens vi sad her og spiste vor Middag, genvandt Kaptajnen sit gode Humør, og Talen mellem os gik nu om løst og fast. Mest drejede den sig jo om Nina og den eventuelle Flugt. Nu var alle Betænkeligheder fra hans Side som blæste bort. Fra Klosteret vilde og skulde han frelse hende. Og Konsekvenserne heraf var han sig nu fuldt bevidst.

»Men Lykken med hende kan jeg ikke købe for dyrt,« føjede han smilende til.

Saa gled Samtalen over paa Neapel og Vesuv, hvor vi jo begge havde været i Rædselsdagene, og hvorfra vi havde fælles Minder. Mange smaa vemodige og morsomme Træk fortalte han mig om Befolkningen omkring Vesuv fra de Dage, Udbruddet varede. Hjemfølelsen var saa stærk hos dem, at de næsten ikke var til at drive ud af Husene under Lava- og Askeregnen. For en Pattegris eller en Hønes Skyld kunde de vove Livet. At flygte var det, de sidst tænkte paa.

Det, de reddede først, var altid de elendige, kolorerede Billeder af Madonna og Helgene. Disse Billeder kyssede de og knælede for midt i Ildregnen.

»Kan man alligevel ikke kalde de Mennesker for lykkelige, Kaptajn? De har deres urokkelige Tro paa Madonna og Skytshelgene!«

»Nej — nej — Signora, det maa De ikke sige. — Jeg kunde forbande Præsterne og Munkene, som spekulerer i deres Naivitet og Godtroenhed.

Det italienske Folk er ikke af Naturen dumt; men de bliver fordummede af vor Gejstlighed, som holder dem aandeligt nede ved Overtro, — sort, middelalderlig Overtro. — Og hvorledes kan det være anderledes, saalænge de har Magten ved Opdragelsen og Undervisningen? Kirken tager Byrderne fra dem, — ja vist, det lyder saa smukt! Men den samme Kirke tager ogsaa Ansvaret, og Menneskene kan nu en Gang ikke leve uden Ansvar! Præsterne tænker for dem og lærer dem kun det, de mener bør læres. Vorherre selv gør de til et Væsen, som det næsten er en ren Umulighed at komme i Forbindelse med. Derfor opretter

de guddommelige Omsvøbsdepartementer og omgærder ham med Madonna'er og en Uendelighed af Helgener.

Selv ansætter de sig som Kontorchefer og Sekretærer, for at de kan afgøre alle de løbende Forretninger, Menneskene ellers vilde bebyrde Himlen med. De modtager, mod stort Honorar, Ansøgninger og Bønskrifter fra de ydmyge Mennesker, som bøjer Hovedet i Resignation og Underkastelse for deres selvbestaltede, guddommelige Magt.

Er det maaske ikke Præsternes Skyld, at saamange Mennesker maatte dø og lide uendelige Kvaler nu ved disse sidste store Nationalulykker? Først under Jordskælvene i Calabrien, hvor Folk istedetfor at flytte ud paa frit Felt, opmuntrede af Præsterne søgte til Kirkerne og der blev knuste under de nedstyrtende Hvælvinger. — Jeg var jo selv dernede og ved, det skete flere Gange i Calabrien. — — Og nu i St. Giuseppe, hvor en fanatisk Præst giver sig til at holde Messe midt under Eruptionerne og med koldt Blod kalder dem til Kirken og lader 120 Mennesker dø en grufuld Død, mens han selv hytter sit Skind. Han skulde nok søge

den sikreste Plads, da Taget styrtede ned over de ulykkelige! — Og saa lyder det saa smukt og trøstefuldt bagefter, at den hellige Guds Mand blev skaanet, mens de andre Syndere maatte gaa til Grunde. — Eller har De hørt om en eneste Munk eller Præst, som er blandt de omkomne? Nej, de Folk, de bugter sig som Slanger uden om alt, eller de falder som Katten altid ned paa Benene.

Og nu skulde Klosteret, dette altopslugende Gab ogsaa tage Nina, min lille, elskede Pige, fra mig! — Nej, faar jeg hende først uden for Klosterporten, saa skal ingen Djævel vriste hende fra mig.«

Talen gled atter hen paa Nina og alle de Eventualiteter, der kunde støde til ved den planlagte Flugt.

Jeg spurgte om, hvordan det egentlig gik til, at hendes og hans Veje krydsedes?

»Hvordan det skete, Signora? Det var en af disse smaa Tilfældigheder, som ser saa ubetydelige og ligegyldige ud og dog gemmer en Verden af Muligheder i sig.

Jeg kom en Dag gaaende fra Banegaarden

i Rom ned gennem den lille Park, som De ved ligger foran *Museo nazionale.*

Jeg lagde Mærke til en ung, smuk Dame, som standsede en Carabiniere og spurgte om, hvor Museet laa. Den Slags Folk ved aldrig noget. Det, han forklarede hende, var umuligt at hitte Rede i. Jeg gik langsomt frem og tilbage for at se, om hun fandt derhen. Det gjorde hun naturligvis ikke, for Indgangen ligger jo godt gemt inde i de gamle Termer.

Saa vendte hun sig pludselig om mod mig, og med en indtagende Undskyldning for sit Spørgsmaal bad hun mig om at vise hende Vej.

Jeg vil ikke nægte, at jeg i samme Øjeblik fik Lyst til et lille Æventyr. En smuk, ung Dame standser og tiltaler mig, — ja, Signora, saa tænker vi Mænd: Ogsaa hun har Lyst til et Æventyr, — *bien* — hvorfor saa ikke tage det?

Jeg havde god Tid den Dag og tilbød at følge hende derhen. Da vi kom til Indgangen, spurgte jeg, om hun havde noget imod, at jeg ledsagede hende derind? Maaske jeg kunde være hende til Tjeneste paa en eller anden Maade.

Hun saa op paa mig, — og vi kom begge

til at le. — Ja — saa var Isen brudt. Jeg ventede ikke længer paa Tilladelsen til at følge hende, jeg tog den uden videre.

Meget af Museet og dets Kunstværker fik hun ikke set. Vi sad mest nede i Klostergaarden under den store Pinie ved Bassinet med Guldfiskene.

Vi vekslede Kort, og inden en Time var gaaet, var jeg inde i hendes Familieforhold. Vi havde fælles Bekendte i Slægterne, enkelte fælles Venner i Rom, — kort sagt, det blev hurtigt saaledes, som om vi længe havde kendt hinanden. Hun var meget indtagende, — koket som alle Kvinder, men dertil morsom, naiv og sød! — Hun tog mig straks med sit yndige Smil og sin Tillidsfuldhed.

Vi fulgtes ad ned gennem via Nazionale. Hun lo og sagde, at hun vist kom til at gaa i Museet igen Dagen efter, for meget af Kunstværkerne havde hun ikke faaet set.

Jeg spurgte, om hun vilde blive vred, dersom hun atter traf mig der? — Hun lo og sagde, at det vilde hun ikke. Hun var blot bange for, at hun saa kom til at gaa der hver Dag i lange Tider, for det var meget

morsommere at gaa med mig end se paa de gamle Broncer.

Vi blev hurtigt enige om, at levende Mennesker var meget bedre at være i Selskab med end de skønneste Statuer.

Næste Dag traf vi atter hinanden der. Kunsten gav vi en god Dag, Mennesket i os levede, — og inden vi ret vidste af det, fandt vore Hænder og Læber hinanden i en af disse velsignede smaa Klosterceller.« —

»Hør — Kaptajn, — De sagde: »velsignede smaa Klosterceller«. Saa har De alligevel noget at være et Kloster taknemlig for?«

»Javist — Signora, til min sidste Stund skal jeg velsigne det Kloster, der nu er omdannet til et Kunstens Tempel, for det rummede Livet, Lyset og Saligheden for mig. — Men havde der været levende Munke eller Nonner deri, da havde jo dets Porte været lukkede for os. — Nej, nej, — Livet og Lyset, det elsker jeg ligesaa meget, som jeg hader det, der gemmes i Mørket bag Cellemurene.«

»Den Gang vidste De altsaa ikke, at Nina var forlovet?«

»Nej! Først anden Gang hun kom til Rom

og vi mødtes, fortalte hun mig det. Men da var det for sent. Sket var sket, — vi elskede hinanden, — — ja, dermed er alt sagt. Kommer hun blot ud af Klosteret, saa skal intet skille os!«

»Selv om hun kommer til Dem uden Medgift?«

Han lo lidt tvungent. — »Ja, Signora, selv om saa skal være! — Men hvorfor skulde hun ikke en Gang i Tiden faa sin Medgift? — Jeg er Officer i Hans Majestæt Kongens Hær. Mit Navn har en god Klang og min Slægt er af Adel saavel som hendes. — — Og Signora, — saa er jeg Romer!«

Ved dette sidste slog han sig med Selvfølelse paa Brystet. Stolthed lyste ud af hans smukke Øjne.

Han var Romer! — Patricier! — En af Verdens Herrer! — og han vidste det, — hvad der forresten ikke forringede ham i mine Øjne. — Han var Romer i Ordets bedste Forstand! —

Tiden led. Han maatte tilbage med det sidste Tog til Rom. Vi skiltes i Haabet om et snarligt og godt Gensyn.

Der gik atter to Dage. Den lille Amor bragte mig intet Bud. Først den tiende Dag efter min Ankomst til Tivoli var mit og Kaptajnens Brev borte, og et lille sammenlagt Papir laa i Stedet.

»Kære Signora! For første Gang i Dag »har jeg været uden for Fængslet — mit frygte- »lige Fængsel! Men herom mundtlig, naar vi »ses. Jeg haaber, det kan ske i Morgen. Vær »her endelig præcis Kl. 3, for mer end en halv »Time maa jeg ikke blive i denne »syndige »Have«, hvor saa mange fremmede kommer. »Det er en særlig Naade, at jeg overhovedet »faar Lov til at spadsere her. — Tante rejste »først for tre Dage siden. — Jeg er mør og træt »af Bønner og Paavirkning. — Gud ved, hvordan »dette skal ende? Der passes paa mig, baade

»naar jeg sover og er vaagen. — Jeg ser ingen »Udvej!

Nina.«

»Jamen, det gør jeg, min lille Veninde!«

Det var de faa Ord jeg lagde som Svar under Amor. — Den lille Fyr saa forresten helt intelligent ud den Dag.

Næste Eftermiddag saa jeg Nina for første Gang i Tivoli.

Jeg stod skjult i en Sidegang, da hun forknyt og stilfærdigt passerede forbi mig med en af Søstrene fra Klosteret. De gik hen mod Templerne i »det lille Roma« og satte sig paa en af Stenbænkene. Nonnen tog straks fat paa Rosenkransen og bad sagte. Saa pegede hun paa Ninas Rosenkrans for at tilkendegive, at hun burde gøre det samme. Lydigt bøjede hun Hovedet og lod Fingrene løbe gennem Perlerne. Da der var gaaet en Stund i stille Andagt, slap Nina Rosenkransen og gik langsomt op paa Fundamentet ved Templerne. — Først stod hun længe og saa ud over Campagnen mod Rom. Uvilkaarligt strakte hun Hænderne mod den skønne, evige Stad, som

med Peterskirkens Kuppel tydeligt tegnede sig i Horisonten.

Hvor jeg forstod hendes Længsel mod Livet og Lyset derinde i den forunderlig dragende Stad, — den man aldrig kan komme udenom, naar man først en Gang har været der og uhjælpeligt har berust sig i dens Ejendommelighed. Den er som selve Sagnet om Fontana Trevi. Naar man én Gang har drukket af dens sprudlende Vande, saa lider man af Længsel og maa vende tilbage til den.

Længe stod hun og stirrede mod Rom, gik saa lidt frem og tilbage, mens hun stadig holdt Øje med Nonnen. Ogsaa hendes Blik søgte Nina mellem Bønnerne.

Dette varede over en halv Time. Jeg blev træt af at staa og iagttage og angst for, at de skulde gaa tilbage mod Udgangen, inden jeg kunde faa vekslet et Ord med hende.

Saa gik jeg langsomt forbi dem.

Nina sendte mig et forstaaende Øjekast, Nonnen saa ikke op.

Lidt efter saa jeg Nina forsvinde ind i Buegangene under Templerne. Et Par Minutter

efter kom hun tilbage. Nu havde hun altsaa læst de faa Ord, jeg havde skrevet til hende.

Jeg satte mig ved en af Fontænerne under den Terrasse, hvor hun og Nonnen havde slaaet sig ned.

Nu maatte hun da komme til mig for at faa nærmere Underretning.

Længe ventede jeg. Hun kom ikke.

Saa gik jeg atter op og forbi dem, lod min Handske falde og gik langsomt videre. Men der kom ingen løbende efter mig med den. Atter indtog jeg min Plads under Terrassen og ventede taalmodigt. — Klokken blev 4. Den blev 5; der kom ingen Nina.

Jeg gik samme Vej tilbage. Stenbænken ved Templerne var tom. Hele Parken søgte jeg igennem; men hende jeg søgte, fandt jeg ikke. I Dag turde hun altsaa ikke sætte noget ind paa at faa talt med mig. — Atter en spildt Dag.

Jeg syntes næsten, at jeg havde en Engels Taalmodighed. —

Næste Dag var jeg atter paa Pletten. Denne Gang havde jeg fattet en anden Plan til at faa hende i Tale.

Jeg satte mig paa en Feltstol paa Platformen ved Templerne og gav mig til at tegne den gamle Fontæne.

Jeg sad der længe, inden hun og Nonnen kom.

Endelig, da Klokken var henimod 4, saa jeg dem mellem de gamle Laurbærtræer langsomt komme imod mig. De satte sig paa Stenbænken, og Læberne bevægede sig i Bøn omkap med de vævre Fingre, der gled gennem Rosenkransen.

Jeg tegnede roligt videre, nu og da skottende hen til Nina.

— Jo — der var da et lille forstaaende Nik, — hun skulde nok komme.

Men det varede mig for længe med de Bønner. — Jeg rejste mig og gik forbi dem, ofrede min anden Handske, idet jeg passerede.

Nu kom hun løbende, idet hun raabte højt efter mig:

»Signora, De tabte Deres Handske!«

Jeg standsede og ventede, til hun kom helt hen til mig.

Højlydt vekslede vi nogle høflige Ord. Nonnen havde rejst sig og stod og saa paa os,

men heldigvis saa langt borte, at hun ikke kunde høre os, naar vi talte hviskende.

»Jeg har saa meget at sige Dem. Kom op og se paa min Tegning paa Platformen, saa skal De faa alt at vide.«

»Ja, ja — jeg skal forsøge. Svigt mig blot ikke, hvis det ikke lykkes i Dag. Jeg maa jo gøre hende derhenne tryg.«

Heller ikke denne Dag lykkedes det os at faa en Samtale. Hver Gang Nina gik et Par Skridt fra Bænken, var Nonnen i Hælene paa hende.

Jeg sad stadig paa min Plads og tegnede. Enhver af deres Bevægelser kunde jeg iagttage. Naar Nonnen bøjede Hovedet, gjorde jeg Tegn til Nina, at hun skulde komme hen til mig. Endelig rejste hun sig ogsaa og gik imod mig. Nonnen var øjeblikkelig ved Siden. De stod lidt bag mig og saa paa min Tegning. Kun ganske enkelte Ord om Stedets Ejendommelighed og Skønhed fik vi vekslet.

Men det første Skridt var gjort og Nonnen beroliget. Mine korte Svar og aabenbare Ligegyldighed var jo anlagt paa at vise hende, hvor ufarlig jeg var.

Næste Dag var de der igen og satte sig paa Stenbænken.

Da Bønnerne var læste, satte Nonnen sig mageligt tilrette og blundede lidt.

Nina kom hurtigt op til mig.

»Aa — Tak, fordi De er saa god og trofast mod mig. Skynd Dem og fortæl mig alt, hvad De ved!«

»Jeg har meget godt at meddele Dem.«

»Sig det, sig det, De ved ikke, hvor jeg lider og er ulykkelig! Cesares Brev var dejligt. Han er fuld af Haab og tror en Flugt herfra nok skal lykkes. Men det er vist umuligt! Ikke et Øjeblik er jeg uden Opsyn.«

»Saa — saa, hør nu blot roligt paa mig. — Kaptajn Ferrari var hos mig i forrige Uge. Han og jeg har gennemsøgt Parken og fundet en Udgang gennem Gartnerens private Have. Gartneren skal jeg nok vinde for vor Sag, og jeg er sikker paa, at han vil hjælpe os. Nu skal De blot bestemme den Dag, De tror, Flugten kan lykkes? — Hvad siger De om i Dag otte Dage?«

»Dejlige Signora, hvor De er klog og god! Ja, i Dag om otte Dage, altsaa Tirsdag d. 8. Maj.

— Skriv til Cesare, at han endelig maa komme. Sig ogsaa, at han maa belave sig paa at blive flere Dage her i Tivoli, for det er jo ikke sikkert, Flugten lykkes første Gang. —

Nu vil jeg være klog og ikke gaa hver Dag i Villa d'Este, for ikke at vække Mistanke. Hveranden Dag spadserer jeg i den stille Park ved Floden. Men i Overmorgen ser De mig igen og saa fremdeles. — Skriv til Cesare, at han den omtalte Dag maa lade en Vogn vente paa os udenfor Conventet ved den hemmelige Udgang. — Lad mig se, — naar gaar Toget herfra til Rom om Eftermiddagen?«

»Klokken 4 og 20 Minutter!«

»Altsaa halv fire maa han være i Gartnerens Have. Jeg skal sætte alt ind paa at være præcis, — jeg tror, selv om jeg skal kvæle Søster Erica derhenne!« —

»Nej, Signorina, det behøves ikke. Kager og Konfekt kan nok gøre Udslaget, det skal jeg opholde hende med, mens De flygter.«

Pludselig stod Nonnen bag ved os. Hurtig fik vi ledet Samtalen hen paa ligegyldige Ting.

»Søster Erica, Signora her har fortalt mig, at hun er fra Danimarca. De vèd deroppe

højt mod Nord, hvor de har Is og Sne det meste af Aaret, og hvor Isbjørnene gaar løse om i Gaderne.«

»Ja, ja — jeg ved nok, hvor Danimarca ligger og at der er meget koldt deroppe, og at Stockholm er Hovedstaden, og at deres gamle Konge er død, og at den nye Konge hedder Oscar.«

Søster Erica saa meget lærd og vigtig ud, mens hun afleverede sin imponerende Viden.

Jeg nikkede bifaldende og komplimenterede hende, fordi hun var saa godt inde i Geografien og de danske Forhold. Dette smigrede hende aabenbart, for lidt efter sagde hun, at hun ogsaa vidste, at en Søn af den tyske Kejser var bleven Konge i Norge.

»Ja, ganske rigtigt,« svarede jeg, — »men han er gift med en Datter af Kong Oscar, saa De ser, vi er i nær Familie med ham.« —

Hun blev ivrig. — »Ja, ja, alt det behøver De ikke at sige mig, jeg ved det godt, for Fyrsteslægterne interesserer mig. Jeg ved ogsaa, at Kongen af Grækenland er en Broder til den norske Konge.«

Jeg var ved at himle over hendes overvældende Viden. Og inden ret længe var vi inde i en Samtale om Prostestantismen contra Katolicismen.

Evigt fordømt troede hun dog ikke Protestanterne var. Men hvordan de kom igennem Skærsilden, det gik over hendes Forstand, for de havde jo hverken Madonna eller Skytshelgener til at gaa i Forbøn for sig. — — Og saa Luther, denne Erkeskurk af en Munk, som paa Trods af alle gode katolske Love og Vedtægter gik hen og giftede sig og fik Børn og prædikede en ny og forfærdelig Lære!«

»Ja, Søster Erica, vil ingen anden bede for os, saa haaber vi paa Luther.«

»Den Kætter! Jo — det var den rette! Hvis der er Ret og Retfærdighed til, saa sidder han nok i evig Pine i Helvede, og er han ikke naaet saa vidt endnu, saa lider han sikkert for sine grove Synder i Skærsilden, thi ingen haaner ustraffet den eneste saliggørende, hellige, katolske Kirke. — Nej, Signora, stol ikke paa ham, for det er et forfængeligt Haab.«

Søster Erica var bleven ivrig. Jeg havde faaet hende der, hvor jeg vilde have hende,

thi under Samtalen var vi gaaet fra »det lille Roma« længere ned i Haven. Jeg gjorde Tegn til Nina, at hun skulde blive ved med at gaa tilhøjre, saa kom hun op til Sirene-Kaskaden og var da ikke langt fra Fontænen med Vand-Orgelet, hvorved Gartnerens lille Have laa.

I sin Iver lagde Søster Erica ikke Mærke til, at Nina var forsvundet. Først da vi stod i Udkanten af Haven, nede mellem de gamle Cypresser, der lig mægtige Kirkepiller staar Vagt om fire smaa, yndefulde Springvand, opdagede hun, at hun ikke havde hende ved sin Side.

»*Dio mio*, — hvor er Signorina Nina?«

»Vær rolig, Søster Erica! Se, der staar hun oppe. Bliv blot her, saa skal jeg løbe op ad de mange Trapper og hente hende. Men vent endelig her til vi kommer, for at vi ikke skal gaa vild af hinanden.«

Inden hun fik Tid til at svare, var jeg løbet fra hende.

Jeg hørte hende raabe noget efter mig og mærkede, at hun fulgte efter. Men her var jeg den stærkeste. Jeg kendte Smutvejene gennem

de mørke Gange, hvor Laurbærtræerne dannede lukkede Hvælv. Her skjulte jeg mig et Øjeblik ved en Omdrejning, og da hun ikke saa mig mere, tog hun det fornuftige Parti roligt at gaa tilbage igen.

Kort efter stod jeg oppe ved Vand-Orgelet hos Nina, fik i en Fart forklaret hende, baade hvor Indgangen var til Gartnerens Have, og hvor den korteste Vej, fra »det lille Roma«, førte hertil.

»Altsaa paa Tirsdag Klokken halv fire maa De være her og banke paa den lille Havelaage, som sidder her skjult i Rosenhækken. Gartneren vil være indenfor og følge Dem videre gennem Templet. Inde i de gamle Klosterhvælvinger vil Kaptajn Ferrari vente Dem, — og er De først naaet saa vidt, saa er alt godt. Vognen holder uden for Conventet, — afsted til Banegaarden, — og al Verdens Lykke og Glæde er naaet.« —

»Aa — herligt, det kan ikke være bedre! Signora, hvor jeg er lykkelig! — Jeg bliver bortført — rigtig bortført af ham, jeg elsker. — Jeg skal være hos ham, — aldrig skilles fra ham mere, dejligt, dejligt! — — — Men

Papa? — Hvordan skal jeg klare mig overfor hans Vrede? Han forbander mig — vil aldrig se mig mere, — og jeg kan aldrig mere komme hjem til min egen kære Mama i vort Palads i Perugia, — det smukke Hjem, som jeg holder saameget af og hvor jeg har levet min dejlige Barndom.«

Der stod hun som et lille hjælpeløst Barn med Taarer i Øjnene og glemte i et Øjeblik helt den store, vidunderlige Lykke, som hun længtes efter og havde svoret, at hun vilde sætte alt paa Spil for at naa.

Jeg blev lidt utaalmodig, for nu syntes jeg, det var for sent at reflektere.

»Signorina! For min Skyld skal De saamænd ikke flygte fra Klosteret og nedkalde Deres Faders og Slægtens Vrede over Dem. — Jeg skal ikke ulejlige Kaptajnen herud til ingen Nytte, for det kan De være ganske rolig! Bliv De, hvor De er, Santa Anna og Cecilia belønner Dem nok, — og Kaptajn Ferrari trøster sig forhaabentlig, naar passende Tid er gaaet. Og saa har De desforuden Frederico i Baghaanden; han tæller da ogsaa med!«

»Signora, hvor kan De nænne at haane mig? — Det var jo blot et Øjebliks Svaghed ved Tanken paa alt det gruelige, som venter mig af Papas Vrede. — Men alt det er jo for intet at regne mod den Lykke og Salighed, der venter mig i Cesares Arme. — Nej, De maa tro, at min Beslutning er fast. Skriv endelig endnu i Dag til Cesare, at han skal komme paa Tirsdag. Jeg skal nok være paa Pletten, — hvis jeg da slipper ud af Klosteret den Dag?« —

»Ja — ja — det gaar nok, naar De blot bærer Dem fornuftigt ad. — Kom nu, vi maa skynde os ned til Søster Erica, ellers gaar hun helt ud af sit gode Skind. — — Og mig vil De saa fremdeles træffe her i Haven paa samme Plads ved »det lille Roma«, arbejdende paa den dyrebare Tegning, som aldrig bliver færdig. — Glem nu endelig ikke at være lydig og forsigtig, saa aftaler jeg alt med Gartneren. — En af Dagene maa De føres sammen med ham for at han kan kende Dem og ikke lukker en anden Signorina ind til Kaptajnen.« —

»*Dio mio*, De har Ret. I Overmorgen, naar vi ses her, maa jeg hilse paa ham.«

»Ja, men det er bedst, det sker henne ved Sirene-Kaskaden, der kan De tale ubemærket med ham i en af Grotterne.«

Søster Erica var meget urolig og højrød i Hovedet af Angst over den lange Ventetid.

»De maa undskylde, Søster Erica, jeg havde nær aldrig fundet Signorina Storezi. Da jeg kom op til Fontænen, var hun gaaet ad en anden Vej derfra. Endelig fandt jeg hende strejfende om for at lede efter Dem. Her er hun nu i god Behold. Men herefter kommer vi nok til at passe godt paa hende, for at hun ikke helt skal forsvinde i Havens Labyrinter.«

»Madonna, hvor har jeg været angst! Føl mit Hjerte, Signora, hvor det banker. — Kom nu, Signorina, og lad mig støtte mig til Dem, mens vi gaar op ad Trapperne. Nu maa vi skynde os hjem til Messen. — Addio, Signora. *Arrivederla ci!*«

Hun havde heldigvis ingen Mistanke til mig, det mærkede jeg, da hun venligt sagde »paa Gensyn«.

Samme Aften sendte jeg Brev afsted til Kaptajn Ferrari og lod ham vide, at alt gik godt og at jeg havde talt med Nina, som af mig var sat ind i hele Planen. Gartneren skulde jeg aftale videre med i de følgende Dage. — Og saa Tirsdag Eftermiddag havde han blot at komme hertil og sørge for Vognen, som skulde holde ved Conventet.

Et overstrømmende elskværdigt Brev bragte mig hans Svar og Tak. Tidlig paa Formiddagen vilde han komme nævnte Dag og saa tillade sig at søge mig i min Bopæl, for at vi nærmere kunde tales ved.

Det blev en bevæget Tid i de Dage, der nu fulgte efter.

Selvfølgelig kom ogsaa mit Sind i Bevægelse ved at være aktiv Deltager i dette Vovespil.

Jeg spurgte ofte mig selv, hvad disse fremmede Mennesker i Grunden vedkom mig. Hvad angik deres Lykke eller Ulykke mig?

Det hele var jo kun et lunefuldt Indfald af Skæbnen at indblande mig deri!

Og nu selve Udfaldet!

Lykkedes det, — ja, saa havde jeg mulig bidraget mit til, at to unge Mennesker fandt Lykken, — og saa var jo alt godt og vel! —

Men Lykke-Gudinden er en lunefuld Dame. Hvad vidste jeg, om disse to nu ogsaa virkelig hørte sammen, og om de hver for sig for-

tjente at faa en Flig fat af hendes flagrende Gevandt?

Unge og smukke var de, — vel sagtens ogsaa letsindige! Hun 18, og han 30 Aar. — Ja — han maatte da vel vide, hvad han indlod sig paa, selv om Sydens ildfulde Blod rullede i hans Aarer!

Under alt dette mistede jeg Appetitten, og Søvnen flyede mig. — Jeg lo af mig selv, fordi det saadan kunde tage paa mig.

Havde jeg da Ansvar?

Jo — sikkert, — Ansvar havde jeg, naar jeg ydede min Hjælp og satte mine Evner i Bevægelse for at føre dem sammen.

Dersom jeg nu af hendes nærmeste — hendes Far eller Mor — blev krævet til Regnskab, — hvad saa?

Hvad kunde jeg svare, dersom Faderen knyttede Haanden imod mig og sagde: »Hvorfor hjalp De til med at bringe min Datter i Vanære?«

Til dette vilde jeg nødig række Haand! — Men det var jo ogsaa blot Syner, jeg saa. — Kærlighed var jo ikke Vanære!

Atter maatte jeg le og kigge paa mig selv

fra Siden. — Hvad gik der af mig? For kort Tid siden havde jeg haanet Nina for hendes Betænkeligheder, — og nu var jeg selv midt oppe i dem! — Nej, der var nok ikke Stunder til at blive sentimental. Handlingens Tid var inde! Havde jeg sagt A, maatte jeg ogsaa sige B.

Kun to Gange fik Nina og jeg Lejlighed til at tale ganske kort med hinanden, forinden det store Slag skulde staa. — Men de faa Øjeblikke, vi havde til vor Raadighed, fik vi saa til Gengæld ogsaa ganske for os selv.

Jeg sad efter Aftale og tegnede. Nonnen blev siddende paa Stenbænken. Hendes Tillid til mig var aabenbart i Stigen. Rolig lod hun Nina gaa op til mig.

»Prøv nu paa at gaa en lille Runde paa egen Haand her i Haven. Men bliv ikke for længe borte. — Gartneren venter Dem ved Sirene-Fontænen. Her er Cigarer, byd ham af dem, — og han er Deres med Hud og Haar.«

Hun gik, skødesløs og sikker som en, der ingen Tanke har paa noget voveligt.

Jeg gik hen til Søster Erica og bød hende Kager og Konfekt. Hun smilte og

takkede mig. Hun lod til at holde meget af søde Sager.

Hun betroede mig, at hun egentlig var glad ved disse Smaature. Det var jo altid en Forandring fra det stille Klosterliv. Morsomt var det ogsaa at se de mange Fremmede, som kom i Villa d'Este. Søster Superiore holdt egentlig ikke af, at de gik her i Haven; men Signorina Storezi var jo saa lydig og god, at hun ikke kunde sige nej til hende, naar hun bad saameget om at gaa herind.

»Ja — De skal saamænd faa Deres Lyst styret,« sagde jeg paa dansk. »Om De synes, det er lutter Fornøjelse, bliver et andet Spørgsmaal! De Fremmede kan være farlige; men farligere er Jeres egne Landsmænd, naar Amors Pil har ramt dem.« —

Hun smilede og sagde: »Hvor dansk egentlig er et smukt Sprog, jeg kan godt lide at høre Dem tale det.«

»Navnlig hvis De anede, hvad jeg sagde,« smilte jeg igen.

Saa bad hun mig om at høre den danske Nationalsang.

Meget Stemme i Livet ejer jeg ikke, og

alligevel betænkte jeg mig ikke paa at synge »Kong Kristian stod ved højen Mast«, saa det rungede i de gamle Mure. Da jeg var kommet igennem det første Vers, takkede hun mig og sagde, hun nødig vilde overanstrenge mig. (Hun var for musikalsk til at kunne udholde mere!) — Vi lo begge, hun glemte baade Nina og sine Bønner. For at trække Tiden ud fortalte jeg hende en Historie om, hvad vore Nationalsange ogsaa kunde bruges til. Nemlig som Nødværge i paakommende Tilfælde. Jeg var for en Tid siden bleven overfaldet af en Sværm Prospektkort-Sælgere ude ved Colosseum. De var ikke til at faa rystet af sig. Saa fandt jeg paa i en rigtig arrig Udskældertone at deklamere »Den Gang jeg drog afsted«. Det kunde de ikke staa for, da jeg kom til det 5te Vers, var de alle forsvundne.

»Ak ja, hvor Menneskene kan hitte paa,« sagde hun. »Fra saadanne komiske Smaating er vi jo helt udelukkede i Klostrene.«

»Saa har De til Gengæld Deres paa det tørre i Bevidstheden om et godt Borgerskab i Himlen.«

Hun blev pludselig alvorlig. — »Ak nej,

Signora! For hver Dag vi lever, gaar det mere og mere op for os, hvilke store Syndere vi er, og hvor uendelig megen Bøn og Tugt der skal til, for at vi kan blive Guds Børn, værdige til Saligheden i hans Himmel.« —

»Sig mig, Søster, længes De aldrig ud fra Klosteret? Jeg synes, det undertiden maa virke som et Fængsel?«

»De maa ikke sige »Fængsel«, Signora, for de allerfleste gaar frivilligt derind og takker Madonna og Helgene, fordi de har fundet Fred og Hvile og et Arbejde for Guds Rige, som Menneskenes Børn dog, naar alt kommer til alt, trænger til. Vore Sorger og Glæder deler vi med Gud og hans Hellige. Hvilket Maal kan være skønnere? — Og saa har vi vore fattige og syge! Tror De ikke, der er Velsignelse i at være noget for dem?«

»Jo — jo — Søster Erica. Men jeg synes alligevel, saalænge man er ung og har Ungdommens Længsler, maa det være svært at sætte sig selv udenfor det Liv, som dog kan være saa skønt og herligt. Den Verden, hvor Menneskenes Børn hører til, — Kærligheden, Familielivet, Moderglæden, Længslerne og Kva-

lerne, — Kampen for Tilværelsen, — kort sagt Livet?«

Hun sad stille og saa hen for sig.

»Aa — ja — Signora! Længslerne, de kan ikke dødes! — Nej, jeg mener, de maa og skal bekæmpes. Netop her er det, Striden og Kampen staar. — Og herligt, herligt er det, naar Sejren er vunden!« — Hendes Øjne straalede. — Hun havde vist ogsaa haft sit at kæmpe med, — og overvundet meget, — for der lyste Fred ud af hendes dybe Blik.

»Men, *Dio mio* — Signorina Nina?«

»Der er hun, Søster, — De har blot ikke set hende. Hun har længe staaet henne ved Muren.«

»Ja, der elsker hun at staa. Jeg ved godt, det er Rom og Verden her udenfor, som drager hende; derfor stirrer hun altid over Campagnen.«

»Om hende staar maaske ogsaa Kampen mellem den straalende Verden derude og Freden og Forsagelsen bag Klostermuren?«

»Signora, — det stærkeste maa altid sejre!«

»Ja, Søster Erica, det er ogsaa min Tro, at det stærkeste maa sejre.«

Jeg gik hen til min Feltstol paa Platformen og tog fat paa Tegningen. Lidt efter kom Nina.

»Jeg tror, det gaar, Signora! Gartneren var saa god og flink; han sagde, at naar blot jeg vilde være ved hans Havelaage 10 Minutter før Klokken 4, saa gik alt af sig selv. Paa den Tid var nemlig Gaarden i Conventet tom. Først lidt over Klokken 4 myldrede alle Eleverne ud fra Skolen. —

Naturligvis er jeg der i god Tid. Han viste mig ogsaa, hvor Cesare skulde staa skjult og vente paa mig. — Aa De, Cesare i Hvælvingen, Friheden, Livet og Saligheden derude i den lysende Sol! Paa Flugt over Campagnen mod Roma. — Cesares stærke Arme — Cesares bløde Læber, Cesares dejlige Øjne, — Signora, jeg overlever det vist ikke!«

Jeg maatte le, idet jeg saa paa hende, som hun straalende sund og smuk stod der foran mig.

»Lille Nina, — man dør ikke af Lykken!«

De paafølgende Dage kom Nina og Søster Erica ikke i Villa d'Este.

Det blev kun Gartneren Salvatore og mig, som hver Dag holdt Stævnemøde, — for han var mindst lige saa ivrig efter et godt Resultat som jeg. Det var ham en Æressag og uendelig Tilfredsstillelse at være med til, som han sagde, »at snyde det Klosterpak!«

»De har vel ikke betroet Dem til nogen om denne Sag?« spurgte jeg.

»Nej — paa Ære og Samvittighed, — ved den hellige Madonna, nej! Ikke en Gang til min Kone, — for jeg kender Kvinderne, de kan ikke tie.«

»Og Dørene er smurt med Olie, som De lovede mig, for at de ikke skal knirke altfor galt?«

»Alt er i Orden, Signora. Vinduerne i Venus-

værelserne i Hvælvingerne har jeg blændet, — det unge Barn skal da ikke besmittes ved de stygge Billeder.«

»Tak, Salvatore, De er en betænksom Mand, som intet glemmer. Men forresten tror jeg ikke, der bliver Tid til overflødigt Ophold der, hvis Toget skal naas.« —

»Signora, det er nu dumt med det Tog! Kaptajnen og Signorina skulde meget hellere flygte op i Bjærgene til en af Smaabyerne. Der hitter ingen paa at søge dem, — — og Hvedebrødsdagene er det dog godt at have i Fred!«

»Det maa vi lade dem selv om, Salvatore. Vi har kun den Opgave at hjælpe til med at faa dem ud herfra. Kaptajnen indretter sig nok klogt, det er min Tro.«

Endelig kom Dagen. Himlen var desværre graa og skyet.

Regnen hang over Hovedet, — og blev det Regn, saa maatte alt opgives for denne Dag, thi Søster Erica spadserede næppe ud med Nina i daarligt Vejr, det vidste jeg.

Kaptajn Ferrari var paa Pletten. Allerede Klokken 11 om Formiddagen bankede han civilklædt paa min Dør.

Han var nervøs og urolig. Vejret havde ogsaa gjort sin Virkning paa ham.

Vi sad længe og talte sammen. Begge havde vi kun ét Ønske, og det var naturligvis, at alt maatte blive vel overstaaet og Flugten lykkes i Eftermiddag.

Det stod ham jo klart, at der spilledes højt Spil. — Heller ikke jeg lagde Skjul paa,

at jeg havde haft mine Betænkeligheder ved at række Haand til Foretagendet.

»Det, som beroliger mig, er,« sagde jeg, »at jeg ved, De er en Mand af Ære, som er Dem fuldt bevidst, hvad De gør, og tør tage Konsekvenserne af Deres Handlinger. Jeg anser Dem for at være klog og besindig, — kort sagt, en Mand, som ikke lader Følelsen eller Lidenskaben løbe af med sig! — Naar Regnskabets Dag kommer i Ninas Hjem, er jeg vis paa, De kan lægge Kortene paa Bordet?«

»Selvfølgeligt, Signora! — Det vil blive svært, men det kan gøres, — og det skal gøres.« — —

Han stod og grundede lidt.

»Hør, Signora, vil De ikke tage med os?«

»— Nej, — ikke paa nogen Maade. Det vilde være altfor uklogt. Jeg skal jo opholde Søster Erica, mens Nina flygter. Sammen med hende maa jeg jo gennemsøge Haven. Forsvinder vi begge, kan det lede til altfor hurtig Opdagelse.«

»De har Ret, det gaar ikke! — Ja — ja — der findes vel Raad. En Mand og Soldat har vel Villie!«

»Ja, husk paa — De er Romer.« —

Han smilte vemodigt. — »Ak, det er saa let at snakke, Signora! Enten man saa er Romer — Patricier eller Plebejer, er man alle skrøbelige Mennesker, naar Lidenskaben har Tag i os. — Men vær De rolig, Signora! Ved Siden af Lidenskaben, nærer jeg ogsaa en anden Følelse for Nina.« —

Han gik for at spise og sørge for Vognen. —

Klokken 3 var jeg i Villa d'Estes Have og indtog min Plads ved »det lille Roma«.

Der gik en halv Time, — der gik 10 Minutter — der gik 20 Minutter til. —

Du gode Gud, hvor er der Forslag i Tiden, naar man venter! Jeg var saa nervøs og urolig, at Haanden rystede. Mit dyrebare »Kunstværk« var jeg ved at ødelægge, at holde Blyanten var umuligt.

Gartnerens forsigtige Kiggen gennem Buskadset og ivrige Hvisken, »om Signorina ikke snart kom, for Kaptajnen var for længe siden paa Post i Hvælvingen«, — gjorde det ikke bedre!

Regne gjorde det heldigvis ikke, saa det kunde ikke være Grunden til deres Udebliven.

Minutterne sneg sig hen. — Nu slog Kirkeuhret paa Klosteret 4. — Fristen for at naa Toget var udløben! —

Atter fem lange — lange Minutter! —

Endelig! Der kom de.

Nina var bleg. Jeg saa, hun kæmpede haardt for at være rolig.

De satte sig paa den sædvanlige Plads. Jeg nikkede til dem og lod som ingenting.

Lidt efter kom Nina hen til mig og hviskede:

»Aa — Gud — det er for sent! — Vi kan ikke naa Toget. Det er vist bedst, vi opsætter det til i Morgen. — Det var Søster Superiore, der opholdt os. Hun var saa streng og vred i Dag. Det var nogle af Optagelsessøstrene, som havde gjort hende imod, og det skulde gaa ud over os allesammen. I tre Timer har vi ligget knælende i Bøn paa det bare Stengulv i Klosterkirken. Saadan straffes vi, — tænk Dem, vi straffes med at bede Bønner. — Aa, jeg er saa træt, — hvad skal jeg dog gøre?«

»De skal gaa. Kaptajnen venter Dem jo. — Vognen maa køre Dem til Statione Adriane. — Der skal De skifte og faa en anden Vogn med to Heste og saa køre hele Vejen til Rom. De kommer dertil et Par Timer senere, men der er nu intet andet at gøre. Maaske er dette ogsaa det klogeste. — Gaa nu, der er ingen Tid

at spilde. — Se, her er Kager. Sig, at De vil gaa ned til den lille Dreng med nogle af dem, — De ved, den lille Fyr, som gaar nede med Moderen i Buskadserne og høster Laurbærblade. — Skynd Dem — skynd Dem!« —

Hun klemte ængstelig min Haand til Afsked — og forsvandt.

Hurtig gik jeg hen til Søster Erica og bød hende af mine Kager.

— Idet hun saa op, opdagede hun straks, at Nina var borte.

»Hvor er Signorina?«

»Hun løb blot ned til den lille Dreng i Laurbær-Buskadset med et Par Kager. Hun maa vist straks være her igen.«

Da der var gaaet et Par Minutter, blev hun urolig.

»Hvorfor kommer hun dog ikke? Hun ved jo, Søster Superiore har forbudt hende at fjerne sig fra mig. Hænder der noget, bliver jeg ulykkelig og straffet haardt.«

»Lad os gaa ned til hende. Det er lige her under i Laurbærgangen «

Nu vidste jeg, at hun forlængst var ude af Synsvidde, og naar jeg sørgede for, at vi fore-

løbig gik i modsat Retning af den store Kaskade, risikerede vi ikke at krydse hendes Vej. Drengen traf vi spisende paa Kagerne. Heldigvis pegede han i den gale Retning, da vi spurgte ham, om hvilken Vej Signorina var gaaet.

Nu blev der en Jagen op og ned ad Gange og Trapper. Nonnen kaldte højlydt paa hende og spurgte alle, hvem vi mødte, om de ikke havde set en ung Dame, klædt saadan og saadan? Nogle rystede paa Hovedet, andre pegede i forskellige Retninger. —

Der gik vel tyve Minutter. Søster Erica blev mere og mere ulykkelig, jeg ligeledes. Rollen maatte jo nu spilles tilende.

Gartneren kom slentrende oppe fra den lille Have. Han saa uhyre tilfreds ud. Ham maatte jeg tale med.

»Nu gaar jeg og søger i denne Retning, mens De, Søster, gaar til den modsatte Side. Om lidt mødes vi ved »det lille Roma«. — Vær nu blot rolig — vi finder hende nok, hun sidder maaske allerede derhenne ligesom forleden Dag, — husker De, da var De ogsaa urolig?«

Hun fo'r afsted, glemmende Værdighed, Rosenkrans og alt.

»Naa — hvordan gik det?« spurgte jeg Gartneren.

»Excellente Signora! De er allerede langt nede over Campagnen ad Statione Adriane til. Se, der kører de, — kan De se Vognen mellem Murene? Det gaar i Galop! — Jeg vil blot ikke haabe, de tager med Sporvognen, for det vil være dumt. Jeg raadede Kaptajnen til at køre hele Vejen ad Landevejen, for det er der ingen, der tror, de gør. — — En flot og grandios Mand, Signora! Se her, et 20 Lirestykke. — Let tjent! — Jeg skulde gerne selv have givet lidt til for at narre Nonnerne, — og saa faar jeg Penge oven i Købet.«

Han gned sig i Hænderne og slængte Kappen med Gratie over Skulderen.

Han fik min sidste Cigar, og atter fo'r jeg tilbage til Søster Erica.

Der stod hun oppe ved den lille Amor og vred sine Hænder, ikke anende, at den, hun søgte, var indhyllet i Støvskyen neden under Parkmuren paa Landevejen over Campagnen.

»Hvad skal jeg dog gøre? Hvor skal jeg

lede, Signora? — Jeg tør ikke gaa hjem til Klosteret uden Nina.«

»Vær blot rolig. Hun kommer nok!«

»Nej, nu har jeg søgt og spurgt. Hun er ikke i Haven. Jeg tror, hun er flygtet.«

»Hun kunde jo være gaaet ind i Paladset for at se paa de gamle Frescobilleder!« —

»*Dio mio*, — de syndige Billeder! Kom, lad os søge der.«

Atter travede vi afsted Sal efter Sal. Ak, jeg vidste jo saa godt, at det var uden Resultat.

Mere og mere ulykkelig blev Nonnen. Hvor gjorde det mig ondt for hende, thi her kom hun jo til at lide uskyldigt.

Endelig besluttede hun sig til at gaa tilbage til Klosteret, — og hun og jeg skiltes for sikkert aldrig mere at mødes.

Min Mission var endt i Tivoli! Klogt vilde det vist ogsaa være, om jeg snarest mulig snørede min Randsel og rejste, muligt det endnu kunde naas med sidste Tog!

Rygtet om Flugten bredte sig hurtigt i den lille By. Allerede et Par Timer efter kom Gartneren op til mig og fortalte, at Priorinden,

Søster Superiore i Santa Anna havde meldt Sagen til Gendarmeriet.

Signorina Storezis Signalement var opgivet, og der var telegraferet til Jærnbanestationen og Sporvognstationen i Rom. Kom de den Vej, vilde de øjeblikkelig blive standsede og hun sendt tilbage til Klosteret.

Nu haabede jeg blot paa, at de havde fulgt Gartnerens og mit Raad og ikke fra Statione Adriane taget videre med Sporvognen til Rom. Jeg fandt det nu klogest at blive i Tivoli til næste Dag for at faa nøjere Efterretning. Muligvis der ogsaa kom Brev til mig fra dem.

Jeg blev saa rolig en Dag til derude i den lille Bjærgby, vovede mig endogsaa hen til Gendarmerne og spurgte, om Signorina var fundet? De lo og rystede paa Hovedet. Jeg saa, de gjorde sig sine egne Tanker om den Flugt. — Den *amore*, den *amore*,« sagde Gendarmofficeren.

Nu var jeg rolig. Sagen blev nok ikke taget saa strengt. —

Næste Eftermiddag fik jeg et Par Ord fra Kaptajnen:

»Alt vel! — Vi naaede Rom Kl. 8 i Aftes i »Vogn. Vi drejede af ved Floden i Nærheden »af Byen og tog Vejen forbi *Ponte molle*, saa vi »kom ind ad *Porta del Popolo*, undgik derved »baade Jærnbane- og Sporvognsstationerne. — »Nina bor paa Hotel Minerva, hun er lidt for- »knyt! — Kan De komme hertil, saa gør det »endelig, — vi trænger begge til Dem.

Deres taknemlige

Cesare Ferrari.«

»Nina lidt forknyt!« — Det var da mærkeligt! Hun som nu mindst maatte være i den syvende Himmel i Henrykkelse over at Flugten med den Elskede var lykkedes. Det kunde jeg ikke fatte! —

Om Formiddagen efter min Ankomst til Rom skyndte jeg mig selvfølgelig hen til Hotel Minerva.

Jeg spurgte en af Tjenerne om Signorina Storezi.

Han fulgte mig op paa første Sal og viste mig ind i et elegant Dobbeltværelse, som imidlertid var tomt.

Tjeneren bankede paa den næste Dør, og en ældre, korpulent Dame viste sig.

Atter spurgte jeg om Signorina Storezi.

Den fede Dame maalte mig inkvisitorisk og bad om mit Visitkort.

Lidt efter kom Nina stormende. Hun havde nær kvalt mig i sit Favntag. Hun græd og lo paa én Gang. Mærkværdigt nok, mest det første. —

Jeg saa paa hende, — og var mer end

forbavset. Mindst af alt lignede hun en lykkelig Brud.

Saa kom jeg til at le!

»Herregud — er det saadan at blive bortført af sin Elskede? Hvorfor i Himlens Navn er De ikke overmenneskelig lykkelig?«

»Lykkelig — nej — jeg er det ulykkeligste paa denne Jord. — Det hele er noget rigtigt Snyderi!« — Og atter flød Taarerne ustandseligt.

»Snyderi? men hvad mener De? — Har Kaptajn Ferrari forladt Dem?«

»Ja — nu vil De le, Signora. — Men han har — næsten — forladt mig. — Aa — jeg, som havde glædet mig saadan til denne Bortførelse, — ja — De aner slet ikke, hvor meget jeg havde ventet mig af den, — Romantik — Elskov, — og saa, — ja saa sidder jeg her ganske ene, med denne tykke Drage af en Værtinde!«

»Jamen — Kaptajnen, hvor er han?«

»Hvor han er, — ja, hvad ved jeg? Jeg ved kun, at han ikke er her, hvor han burde og skulde være, hos mig.«

»Han har da vel været her?« —

»Nu skal De høre. — Køreturen over Campagnen var dejlig! Aa, hvor han var kær! Han kyssede mig de tusinde Gange, og hele Tiden sad jeg i hans Arm, med hans Haand i min. — Saa kom vi til Hotellet her, hvor han havde bestilt Værelse til os. — —

Aa, Signora, – da jeg kom herind og saa dette Værelse, hvor han og jeg skulde bo, — ja, da syntes jeg, at Lykkens højeste Tinde var naaet!

Hvor var jeg overmenneskelig glad, — aa, hvor jeg spiste af al den dejlige Mad, vi fik, det var rigtignok noget andet end Kloster-Menuen.

Men tænk Dem, da vi saa havde spist, kommer denne væmmelige, tykke Værtinde. Og hende gi'r Cesare sig til at tale fortroligt med. — Hvad det var, han dæmpet forklarede hende, det ved jeg ikke, for jeg blev fornærmet, vendte Ryggen til dem og gik hen til Vinduet.

Lidt efter kom han hen til mig, tog begge mine Hænder og kyssede dem, — jeg siger Dem, bare høfligt, slet ikke mere! — Og saa sagde han god Nat og gik. — — De ved ikke, hvordan jeg blev? Jeg kunde have dræbt ham — eller skreget af Skuffelse og Bedrøvelse!

— Var det en Bortførelse, — naar han, som elskede mig, gik sin Vej? — Heldigvis beherskede jeg mig. Hun, den tykke, skulde dog ikke se min Skuffelse. Med Graaden i Halsen lod jeg, som om alt var i den bedste Orden.

Lidt efter spurgte hun, om jeg ikke var træt.

Jo — det var jeg rigtignok! —

»Saa er det bedst, vi gaar i Seng,« sagde hun.

»Tænk Dem, hun sagde »vi«! — Hende — Værtinden — skulde jeg dele Værelse med, — ligge ved Siden af, — — og jeg, som havde ventet noget ganske andet!

Heldigvis havde jeg lært at være lydig i Klosteret. Det hjalp mig nu. Jeg bed al min Harme i mig og gjorde ingen Skandale. — Men min Gud, hvor har jeg grædt! Hele Natten har jeg ligget i Taarer og ønsket, jeg var blevet i Klosteret.«

»Kæreste Signorina, der kan De da hurtigt komme tilbage. — Men hvorfor græd De? — Kaptajn Ferrari har jo kun vist Dem, at han er en Gentleman, og det bør De da hellere være ham taknemlig for end bebrejde ham!«

»Det kan nok være, De har Ret, — men kan De da ikke forstaa — — —«

»Jo vist kan jeg forstaa! — Jeg forstaar, De er en rigtig sød, lille dum Pige, — og at Deres Elskede er en klog Mand!«

Hun lo gennem Taarerne og sagde: »Jamen, hvad er Meningen?«

»Det siger Kaptajnen Dem nok! Har han forresten ikke været her i Dag?«

»Jo — han var her tidligt i Formiddags. Men hun derinde forlod os ikke et Øjeblik, saa meget fik vi ikke talt sammen. — Han sagde blot det frygtelige, at han i Dag vilde skrive til Papa for at sige ham, at hans Datter var i god Behold her paa Hotellet. — Er det ikke forfærdeligt? — Nu kommer Papa naturligvis hertil, — og enten sætter han mig igen i Klosteret, eller ogsaa tager han mig med hjem. Jeg ved ikke, hvad der er værst?«

»Jeg tror, det er klogt, som Kaptajnen bærer sig ad!«

»Det tror De, fordi De ikke kender Papa.« —

I det samme kom Kaptajn Ferrari.

»Naa, Gudskelov, De er kommet, Signora. Nina er slet ikke til at tale tilrette. Hun er

saa forfærdelig angst for sin Fader. — Og dog forsikrer jeg Dem, jeg handler kun som en Mand af Ære bør gøre.«

»Jeg tror ogsaa, det er rigtigt. — Ja, Nina har sat mig ind i alt. Jeg ved, De enten har skrevet eller vil skrive til hendes Fader.«

»Jeg har skrevet! — Og nu faar min Handlemaade staa sin Prøve. I alle Tilfælde ser da Cavaliere Storezi, at der er Alvor i vor Kærlighed. En Mand af Ære vover ikke det, jeg har gjort, uden at der ligger noget ærligt og dybt til Grund. — Og desuden, jeg er Officer og er villig til Satisfaction, dersom han kræver det.

Lille, elskede Nina, kan Du ikke nu se, at min Handlemaade er rigtig?«

Han saa bønligt paa hende, tog hendes Hoved mellem sine Hænder og lagde det varsomt og blødt ind til sig.

Heftigt og lidenskabeligt slyngede hun Armene om hans Hals og kyssede ham.

»Jo — jo — Cesare, — men dette er saa helt anderledes, end jeg havde tænkt og ventet.« —

Det Blik, han i Tavshed betragtede hende med, var der virkelig Forsagelse i.

Da jeg Dagen efter, hen ad Eftermiddagen, kom til Hotel Minerva, modtog jeg den Besked, at Signorina Storezi var hentet af sin Moder og at de begge var rejste hjem til Perugia.

Samme Aften aflagde Kaptajnen mig Visit og fortalte, at foreløbig stod Sagerne ikke saa helt slet.

Cavaliere Storezi havde forstuvet sin ene Fod; det var Grunden til, han ikke selv var kommet til Rom. — Moderen var mere bedrøvet end vred. Hun gjorde Indtryk af at være en noget svag og kuet Dame. Men sikkert havde hun Villie til at være medgørlig, dersom hun blot kunde faa Lov dertil. Hun havde lovet at gøre for dem, hvad hun formaaede hos sin Mand.

»Hvad mener De selv, Kaptajn?«

»Jeg har godt Haab, Signora. — Der er et

Ord paa Italiensk, som siger: »Den kække overvinder alt«. Det tror jeg paa.

Heldigvis fandt Moderen sin Datter i god Behold hos Værtinden. Hun ved nu, at hun har faaet hende ren og uskyldig tilbage.«

»Vil Faderen ogsaa tro det?«

»*Chi lo sa* — Signora! Værtinden her og jeg kan jo kun give vort Ord. — Forresten venter jeg at blive kaldt derud en af Dagene, saa faar vi da en Afgørelse.«

Der gik otte Dage. I den Tid var jeg bortrejst til Albano og Nemi.

Da jeg kom tilbage, laa der Brev til mig fra Signorina Storezi.

»Kære Signora! — Nu lysner det igen, men »De kan tro, det har været drøje Dage her»hjemme. Papa var rasende. Frederico ond, — »skønt jeg ved, han har trøstet sig for længe »siden. — Cesare har været her, — og nu — »ja nu er alt godt! — Vor Forlovelse skal »snart deklareres. Men om alt dette maa jeg »fortælle Dem mundtlig. De maa komme her »til Perugia og besøge mig, — lov mig, at De »vil komme.

Deres evig taknemlige

Nina Storezi.«

Hendes Indbydelse kunde jeg desværre ikke følge.

Tiden var løbet fra mig; nu maatte jeg rejse over Pisa til Genua og Milano, som min Rejserute lød paa. Førstnævnte Sted skulde jeg træffe sammen med nogle danske Venner; dem kunde jeg ikke lade vente forgæves.

Det var Dagen før min Afrejse.

Jeg stod og pakkede min Kuffert, da Pigen i Pensionatet melder, at der nede i Salonen er en Dame, som vil hilse paa mig.

Det var Signorina Storezi.

Denne Gang var det ikke en lille surmulende, bedrøvet Pige, jeg traf. Med hele Sydlændingens Varme styrtede hun hen til mig og havde nær taget Vejret fra mig i sit heftige Favntag.

»Jeg behøver nok ikke at spørge, — jeg kan se paa Dem, at alt er i Orden. — Den strenge Fader har kapituleret, — den nye Svigersøn er accepteret, — og Signorina Nina har vel snart naaet den ottende Himmel af Lykke, ikke sandt?«

»Jo — jo — jo! Men De kan tro, det holdt haardt, inden jeg naaede saa vidt! — Papa var

ikke let at faa Bugt med. I de første Dage vilde han slet ikke se mig, og det var næsten det værste. — Endelig blev jeg kaldt ind til ham. Aa — hvor var han vred og bedrøvet!

Han sagde, at jeg havde vanæret Familien, — ja, hele Slægten. Han kunde aldrig betragte mig som sin Datter mere.

Jeg græd og tiggede ham om Tilgivelse, bad ham blot tale med Ferrari, saa vilde han nok forandre Mening. —

Men se Cesare kunde der slet ikke være Tale om, at han vilde.

Maaske han en Gang, naar han blev rask, vilde bevise ham den Ære at slaa ham ihjel.

Og jeg, — jeg skulde naturligvis sendes tilbage til Klosteret.

Havde Papa været rask, var det saamænd ogsaa sket. Men Mama, min ejegode, kære Mama, hun fik dog forhindret det.«

»Sig mig, hvordan gik det da til, at Omslaget kom saa hurtigt?«

»Ja, Signora, det er det vidunderlige, for det kom saa rent komisk. Atter en af disse smaa Tilfældigheder, som i et eneste Øjeblik kan vende op og ned paa alting.

Jeg blev kaldt ind til Papa og underkastet et formeligt Forhør, om hvordan alt var gaaet til.

Jeg forsikrede ham, at jeg var uskyldig; men han vilde ikke tro andet, end jeg var en forført og vanæret Kvinde.

Da han saa nøje havde udspurgt mig om den Nat, Cesare og jeg var flygtet sammen, sagde han: »Du vil da vel ikke bilde mig ind, at naar Du en hel Nat er sammen med Din Elsker«, — tænk Dem, han sagde Elsker, — »Du da tør paastaa, Du er uskyldig«?

Saa var det, jeg kom til at sige: — »Jo — — desværre, — det er sandt«. — I det Øjeblik kom Papa til at le. Aa — Signora, hvor han lo, — og naar Papa først ler, saa ved jeg, han kan tages. Han er jo heller ikke mere end et Mandfolk, — og han forstod mig — og nu troede han mig endelig.

Saa tog jeg ham om Halsen og kyssede ham, og sagde:

»Papa, Du tror mig — ikke sandt?«

Han blev ved med at le, — lo, saa Taarerne trillede. Mama kom ind, og alt blev godt. Det endte med, at Papa sagde:

— »Jo — ved Sant Sebastian — nu tror jeg Dig! — Naa, lad mig saa se den standhaftige Officer! Men han skal komme straks, — telegrafer efter ham.«

Jeg var ikke sen til at telegrafere.

Ja, — saa kom Cesare samme Aften. — Og Signora, — hvem kan staa for ham? Papa naturligvis heller ikke! —

Og her har De mig, lykkelig og glad. — Nu skal jeg præsenteres for Cesares Familie. — Næste Søndag skal Forlovelsen fejres — og Brylluppet staa i September.«

»Saa bliver det nok alligevel, som jeg lovede Dem, at jeg — om alt gaar vel — naar jeg næste Aar kommer til Rom, kan aflægge Visit hos den lykkelige Frue, *Nina Ferrari.*«

»Ja — Madonna være lovet! De spaaede rigtigt. — Og Gudskelov, vi reddede Medgiften!« —

— »Maaske De kan takke Santa Anna og Cecilia for den? Nu behøver De altsaa ikke at slaa af paa Hattene?«

»Nej — men jeg slaar heller ikke af paa Kærligheden.« —

ROSE BRUHN

MOR SARA TIL HOEL

FORTÆLLING FRA TRØNDELAGEN
I HALVFJERDSERNE

Pris 2 Kr. 50 Øre, indb. 4 Kr.

En virkelig fortræffelig Bog er udkommet paa H. Hagerup's Forlag. Dens Forfatterinde er Rose Bruhn, og Fortællingen, som hedder »Mor Sara til Hoel«, foregaar i Trøndelagen i Halvfjerserne. Bogen er baade sund og sand. En ung ukonfirmeret Pige sværmer af hele sin Sjæl for sin Lærer Birger Sandvik, der har aabnet hendes Øjne for alt godt og skønt. Han bringer hende hjem til sin gamle Moder, der sidder Enke paa en stor Gaard, og beder hende tage sig af Pigen. Men efter Konfirmationen lærer denne en jævnaldrende Artist at kende, og begejstret over hans legemlige Fortrin løber hun bort med ham, trods alle Advarsler. Hurtigt gaar den første Kærlighedsrus over, hun forlader skuffet sin Artist og længes mod Hjemmet og sin Lærer, der tilgivende aabner Armene mod den bodfærdige Synderinde.

Det er ikke denne spinkle Handling, som giver Bogen Værdi, derimod den ypperlige Karakterskildring og de smukke Naturbeskrivelser. En kunstnerisk helt gennemført Figur er den gamle Mor Sara med det store Slægtsansvar, den haarde Skal og det varme Hjerte; men ogsaa Sønnen og den unge Pige staar sikkert tegnede for Læserens Bevidsthed. Og den varme Følelse, som gennemstrømmer hver af Bogens Sider, giver denne Fortælling større Værdi end mange af de raffineret stilsikre, men udvendig virkende Produkter, der ser Lyset mellem Aar og Dag.

Vort Land.

Faas i alle Boglader.

H. HAGERUP'S BOGHANDEL,
Gotersgade 30. København K.

H. HAGERUP'S FORLAG. KØBENHAVN.

ROSE BRUHN

SÆLSOMME MAGTER

FORTÆLLING

Pris 2 Kr. 75 Øre, indb. 4 Kr. 25 Øre.

Der stod to Sjovere — de saa fredelige ud, saa jeg tror ikke, de skal have Prygl — de stod ved et Kunstværk, en »Flodgud«, tror jeg, i en offentlig Park. Da de havde set lidt paa Statuen, sagde den ene: »Ja, se, det er der nu ingen, der kan forstaa; de skulde bare meget hellere lave et Lysthus; det var da noget, enhver kunde sætte sig ind i.«

Der skrives en Mængde Bøger — af højst forskellig Art og Værdi —, men med dette Fællesmærke, at de er lige til at »sætte sig ind i«, fordi de — efter Tidens Recept — kan fortælle om det, som alle og enhver kender, om Elskov, Penge, Ærgærrighed, Fordærvelse, Bravhed osv.

Til denne Art af Bøger hører Rose Bruhns »Sælsomme Magter« ikke; den er et Kunstværk, en »Flodgud«, der melder om, at der i Livets mærkelige Flod gemmes stærke — baade lyse og forfærdelige — Magter, som vi Mennesker aner og mærker, men kun halvt forstaar. Den fortæller om en vendsysselsk Bondedreng, der kommer vidt omkring i Verden og oplever mange Ting, fordi der virker »sælsomme Magter« i ham, Magter, der giver ham en sælsom Evne til at indvirke paa andre Menneskers Viljer og Skæbner.

Det er af den Slags Bøger, som overfladiske Læsere og hastige Kritikere let kommer til at lægge fra sig med det Udbrud: »Det var da en mærkelig Bog«. — Ja, det er den; men den er ikke bare mærkelig, den er tillige en fortjenstfuld Bog, just fordi den regner med andre Magter end dem, der er lige til at sætte sig ind i.

Vor Tids literære Parole lyder jo paa, at Digterne skal beskrive »Livet, som det er«, og det er i sig selv en udmærket Parole, naar man blot vilde huske paa, at »Livet« bestaar af andet og mere end »de fem Sansers Verden« — at der gives høje og dybe Magter, som Digterne — »Søndagsbørnene« — just skulde se og ane frem for os andre.

De Bøger, der ved »Livet, som det er«, kun forstaar det, vi alle kan se og fatte, gør i Grunden Skade — enten de saa beskriver Livet som »et Lysthus« eller som et Møddingshus. De gør alle den Skade, at de indsnævrer og afstumper Menneskenes Sind.

Derfor er det glædeligt, at der — midt imellem alle disse »Virkelighed«s-Bøger med den »indvendige Mangel« — kommer en Bog, der bryder Hul paa »Virkeligheden«s Fængsel og lader os se Solen og Maanen og alle Stjerner — lader os ane noget om alle de høje og dybe Magter, der er lige saa virkelige — ja, endnu mere virkelige end alle de sædvanlige Haandgribeligheder.

En saadan Bog er »Sælsomme Magter«, og jeg beder Læserne om at læse den med aaben Sans og alvorlig Vilje til at ville kende Livet, som det virkelig er — saa de ikke bare stejler over Bogens Mærkeligheder uden at fatte dens Værdi.

Dersom man saa vil spørge mig, om det da er lykkedes Forfatterinden at skildre disse sælsomme Magter, saa vil jeg svare: Det forekommer mig, at det i Hovedsagen er lykkedes — og man maa i saa Henseende ikke lade sig forvirre af, at disse »sælsomme Magter« naturligvis hverken kan eller bør skildres saaledes, at man »forstaar« dem. De skal jo opfattes med en anden aandelig Sans end Forstandens.

Selve Hovedpersonen, Thyge Schellers Skikkelse er tegnet med baade stærke og fine Linjer. Han er en virkelig tragisk Skikkelse. Men jeg tror, det er en Fejl, at Forf. har villet ligesom forklare, hvorledes han har faaet disse sælsomme Evner, ved at lade hans Bedstefader stamme fra Persien. Dette »forklarer« jo i Virkeligheden ikke Sagen, og det svækker Virkningen ved at gøre det sælsomme mindre sælsomt. Det er en Slags »Rationalisme« over for selve de sælsomme Magter, hvis Præstinde Forf. vil være.

I Skildringen af Bipersonerne er der mange gode og kønne Træk. Mindst er Thyges Stedmoder lykkedes; hun er paa en Maade forstaaelig nok; der er mindst »sælsomt« ved hende; men just derfor forstaar man hende i Grunden mindst.

Derimod er den syge Guvernørdatter, Miss Alice, som Thyge ved sin sælsomme Magt baade helbreder og dræber, en yndig Skikkelse, en ren Perle med en stille, vemodigjublende Glans. Denne Kvindeskikkelse er i Skønhed og Renhed helt ud klassisk.

Om Enkelthederne er lykkedes eller ej, er imidlertid et underordnet Spørgsmaal. Hovedsagen er, at »Sælsomme Magter« er en Bog, man læser med sit Hjerte og aldrig vil glemme, fordi den virker en Udvidelse og Berigelse af éns Sind.

K. Bjerre.

Faas i alle Boglader.

H. HAGERUP'S BOGHANDEL,
Gothersgade 30. København K.

ROSE BRUHN

KÆRLIGHEDENS VEJE

Pris 2 Kr. 75 Øre, indb. 4 Kr. 25 Øre.

Man kunde ønske, at Evald Tang Kristensen, som Staten hvert Aar giver en Masse Penge for at samle vore gamle Sagn, vilde læse Fru Rose Bruhns Bog, og af denne lære, hvorledes slige gamle Sagn helst burde gengives, saa de for Læseren staar med hele den gamle fantasirige Sagnglorie om sig.

»Kærlighedens Veje« er nemlig ikke blot en køn fortalt Kærlighedshistorie om en ung Bondepige, der, efter at hendes korte Lykkedrøm er forbi, lever sit Liv rankt og offervilligt i Kærlighed til Næsten. Men ind i denne lille Kærlighedshistorie er slynget en Del af vore gamle Sagn. De er vævede ind med farverige Naturskildringer, saa det hele staar blodrigt og levende for Læseren. Man forstaar, hvorledes de ensomme Mennesker lever sig ind i de gamle Sagn, som deres Egn er saa rig paa, saa de næsten bliver en Del af deres eget Liv.

Morsomt er ogsaa lige strejfet Livet paa et Herresæde, hvor der serveres Vælling og stegt Flæsk paa Sølv.

Bogen er helt igennem underholdende, og man læser den med Fornøjelse.

C. E. (Charlotte Ejlersgaard)
Middelfart Avis.

Faas i alle Boglader.

H. HAGERUP'S BOGHANDEL,
Gotersgade 30. København K.

ROSE BRUHN

UNDER HJEMMETS TAG

Pris 3 Kr., indb. 4 Kr. 50 Øre.

Den Samling Fortællinger, den talentfulde Forfatterinde har udgivet under ovenstaaende Fællestitel, fortjener absolut at lægges Mærke til. Ikke saa meget, fordi det, der her gives, er særlig nyt i Indhold og Form, som fordi Fortællingerne hver for sig bærer Præg af en sund, naturlig Opfattelse af Livet og Menneskene, og fordi de gennemstrømmes af en dannet og forstaaende Personligheds Følelse for ret og vrangt i Samfundet, medens Skildringerne samtidig krydres med virkeligt Lune og Humor.

Bogens alvorlige Fortællinger »*Strænge Tider*« og »*Det gamle Kort*« viser i høj Grad Forfatterindens Talent. Især den førstnævnte, hvor den for et Mord mistænkte, i Virkeligheden ganske uskyldige, gamle Lods og hans Datter er tegnede med fast Haand, men ogsaa med varm og inderlig Medfølelse.

Højest naar dog Fru Bruhn, naar hun med godmodigt Lune fortæller smaa pudsige Historier om jævne danske Bønders og Smaafolks ofte meget snurrige Opfattelse. En Skitse som »*Frieriet*« indeholder i Virkeligheden slet ingen Overdrivelse, hvor mærkelig den end kan forekomme en Købstadsbeboer; den er sikkert ogsaa baseret paa en virkelig Oplevelse og noget lignende gælder »*Krisis*«. I »*Per og Else*« har Forfatterinden meget morsomt skildret et ungt Par, af hvilke det mandlige Element repræsenterer Idealismen og Romantikken, medens den unge Pige med sit realistiske og haandfaste Blik paa Livet dog bliver den, der i det afgørende Øjeblik resolut overhugger Knuden. Ogsaa »*Gammel Kærlighed*«, »*Kanefarten*«, »*Ungdom*« og »*Mens Kaffekedlen snurrer*«, er fortræffelige Smaafortællinger, kvikke og elskværdige, om end ikke særlig dybtgaaende. »Under Hjemmets Tag« er overhovedet en Bog, der fortjener at læses, og som sikkert vil finde sig mange Venner Landet over.

F. B. (Redaktør F. Bauditz).

Faas i alle Boglader.

H. HAGERUP'S BOGHANDEL.
Gothersgade 30. København K.

Friers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Bredgade 82.

CARL PETERSENS ENKE KJØBENHAVN GRUNDLAGT 1854

